

Hungarian
64-0705

A mestermű
The Masterpiece

1964. július 5.
Jeffersonville, Indiana, USA

This book may be freely distributed or reproduced on a non-commercial basis and is licensed under a Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivative Works 2.5 License. See www.biblebelievers.org/messagehub for details on this license.

A mestermű

¹ Hajtsuk meg imára a fejünket. Amíg a fejünk és szívünk meghajlik Isten előtt, én... Szeretném tudni, hogy hány embernek van itt imakérése, amiről szeretnék, hogy Isten megemlékezzen. Csak emeljék fel a kezüket. Most hát, mialatt imádkozunk, kérlek, tartsátok ezeket az imakéréseket a szívetekben.

² Úr Jézus, Te... A forrás, az élet kimeríthetetlen forrása, ma buzogj fel rajtunk keresztül, Uram, és tisztíts meg minket minden hitetlenségtől és minden bűntől, hogy megállhassunk most a Te jelenlétedben, mivel tudjuk, hogy szükségünk van erre, mivel... Tudjuk, hogy bűnösök vagyunk és hogy méltatlanok vagyunk bármiféle áldásra. Azonban akkor, mikor az Ő vére ott van, akkor Isten színe előtt nem mi vagyunk. Nem mi, hanem ő – ez a mi hangunk, de az Ő vérén keresztül; az Ő vérenek beszéde. Ó, Uram tisztítsd hát meg a szívünket a bűntől és a hitetlenségtől.

³ Kérlek, add meg a szívünk kéréseit, mivel igaz módon akarunk szolgálni Téged. Gyengeségeinkben, szenvedéseinkben és a világ dolgai közepette, mely dolgok néha ránk nehezdednek azért, hogy általuk tökéletessé váljunk... Azt mondtad: “Készüljete fel a próbákra.” A próbák csak a javunkra vannak, hogy általuk tökéletessé váljunk, és elvezessenek minket arra a helyre. A tapasztalatnak ezek a pusztaságai, ahol az igaz ember szentté formálódik. Uram, köszönjük Neked ezeket a tapasztalatokat. Semmiféleképpen nem akarunk valami olyat tenni, ami ellenkezik a Te akaratoddal; sőt imádkozunk, Atyám, hogy ebben a dologban közelebb kerüljünk hozzád.

⁴ És amikor a terhek olyan nehezzé válnak, hogy emiatt meg kell állnunk, akkor felemeljük kezeinket, és Atyánkért kiállunk. Akkor, Uram, halld ezt meg a Mennyből. Gyógyíts meg bennünket. Készíts elő minket Isten kegyelmének királyságára.

Áldd meg az Igédet ma reggel, Uram. A Te Igéd az igazság.

⁵ És most itt a gyülekezetben gyűltünk össze. Imádkozunk Neville testvérért, Capps testvérért és Collins testvérért, és a többi pásztorért, és... A szolgáló testvérekért, a diakónusokért, és az egész gyülekezetért, és azokért az idegenekért, akik itt vannak velünk. Tedd ezt a napot emlékezetessé a Te jelenléted által.

⁶ A mai reggelen nagy várakozással van teli a szívünk, Uram. Összejöttünk, hogy figyelhessünk Rád egy pillanatra. Tudjuk, hogy célod van ezzel. Azt kívánjuk, Uram, hogy a Te célod valósuljon meg. Jézus nevében kérjük ezt, amint alávetjük magunkat a Te akaratodnak. Ámen.

⁷ Nagyon jó, hogy itt lehetek, és az, hogy ennyire sok ember gyűlt ma össze. Azt hittem, hogy alig lesz itt valaki, mivel még én sem nagyon tudtam, hogy itt leszek-e.

⁸ Éppen most érkezünk meg Philadelphia-ból. Idefelé jövet úgy volt, hogy rögtön Arizonába kell mennem, hogy megtartsam egy barátom, Jim Mosely kapitány temetési szertartását. Egy nagyon drága, Istentől megáldott fiú volt, akit nem olyan régen vezettem Krisztushoz, a három Mosely fiú... És az egyikük elesett, és – repülőgépen utazott, és azonnal meghalt. A holtteste tíz órán keresztül feküdt a tűzben, mielőtt ki tudták onnan szedni. Így hát itt hagyott... Huszonnyolc éves volt, a felesége huszonhat, és itt hagyott három kis gyermeket – a legidősebb közülük hét éves. Nagyon szomorú. És nekik... Amikor végre megkapták a testet, rögtön másnap el is kellett temetniük. Így én egyszerűen... Nem tudtam elmenni. Csak leírtam, és táviratban küldtem el azt, amit mondani akartam, vagy amit elmondtam volna Mosely testvér temetésén. Néha ezeket a dolgokat nem érthetjük, de ettől függetlenül Ő mindent helyesen tesz.

⁹ Ma reggel azért vagyunk itt, hogy az Urat szolgáljuk, és tudjuk, hogy hiszünk Istenben, és hiszük azt, hogy Ő mindent pontosan megfelelően fog tenni. Mindegy, hogy mi az, vagy hogy miként működik. Tudjuk, hogy jól kell működni. Ő megígérte ezt. Annak a dolognak egyszerűen úgy kell lennie. Néha ezt nem értjük ezt. Van úgy, hogy ezek nem egyszerű dolgok, de tudjuk, hogy ez az igazság, mert a Biblia mondja, hogy ez az igazság. És a Biblia számunkra maga Isten, írott formában.

¹⁰ Kell, hogy higgyünk valamiben. És ha... Ha én... Ha valaki közülünk sikert keresett az életben, és volt idő, amikor milliomos lett... De mit lehet ezzel kezdeni? Az út végén el kell majd egyszer mennünk, és akkor majd mindez mi hasznunkra lesz? Látjátok? A pénzt be lehet váltani, de életre nem válthatjuk be. Kizárólag Istennél van az élet.

¹¹ Tudjuk, hogy csak mint negatívok vagyunk itt jelen. És ha egy képnek van negatívja, akkor annak a képnek is meg kell lennie. Negatív nem létezik pozitív nélkül - értitek? -, mivel csak a pozitívnek van negatívja. Mint amikor megvan a negatívunk egy bizonyos tárgy képeről. Kell lennie valahol egy tárgynak vagy ez... Valamibe bele kellett a fénynek ütköznie. Ha nem így volna, akkor negatív film sem létezne. Így amikor ráébredünk, hogy ez az itteni életünk csak egy film negatívja, és tudjuk, hogy valahol van valami, aminek a visszatükröződései vagyunk; akkor azt is tudjuk, hogy valahol meg kell lennie a pozitívnek. Valahol ott, ahol a fény megtörik, és valami itt a földön tükröződik. És mi csupán az a tükröződés vagyunk. Az eredeti tárgy megvan valahol. Ha ez nincs meg, akkor én tévedtem a legnagyobbat ezen a világon;

akkor az életem teljesen hiábavaló volt. De én minden kétséget kizáróan, pontosan tudom, hogy az ott van! Tudjátok? És ezért vagyunk mi itt.

¹² Amikor látlak benneteket, hogy néhány hívó szóra átutazzátok az országot - olyan is előfordul, hogy nem is tudjátok biztosan, hogy lesz-e összejövetel, és mégis eljöttök -, akkor igazán kicsinek érzem magam... Mikor egy ilyen összejövetelre jövök el, ha arra gondolok, hogy vannak, akik több száz kilométert utaztak azért, hogy itt lehessenek egy néhány perces szolgálaton, csak azért, hogy itt ülhessenek.

¹³ A múltkor, mikor egy asszony eljött, azt mondta: - Mutassátok meg merre ment az az ember, hadd menjek ott végig, ahol ő ment, és meggyógyulok... Látjátok, az emberek így hisznek nektek, és ti Krisztus képviselői vagytok, akkor hát mit tegyünk? Nagyon óvatosnak kell lennünk, mivel nem csak magatokat romboljátok a rosszal, de másokat is, akik követnek titeket.

¹⁴ Így nem ismerek olyan felekezetet, amihez vihetnélek. Csakis egyetlen dolog van, melyben hiszek – ha hisztek nekem, akkor kövessetek, mert én a Bibliát hiszem -, és ez a dolog az Isten Igéje. Más dolgok elmúlnak. Én... Ő az élet. Ő az Ige.

¹⁵ Tudom, hogy ti... Amikor ide jövök, sokáig tartalak itt benneteket. Imádkoztam Istenhez, amikor úgy éreztem, hogy ma ide kell jönnöm... Annyi beszélgetésem és telefonom volt, meg ilyesmik; néhány emberrel ma reggel kellett találkoznom. És azt gondoltam: “Neville testvér biztosan felkér majd arra, hogy beszéljek...” Ez pénteken volt. Azt gondoltam: “Neville testvér valószínűleg megkér, hogy beszéljek...” És akkor imádkoztam, Istenem... Olyan forróság van, olyan forróság volt. És Ő olyan jó volt hozzánk, hogy küldött nekünk esőt, ami megtörte azt az igazán nagy hőséget, és ma egy csodálatos délelőttöt adott nekünk. Imádkozom, hogy az Ő jósága is mindnyájatokra záporként hulljon le ezen a reggelen, és örökké emlékezzetek erre a reggelre. Kegyelem és áldás legyen veletek.

¹⁶ A múlt éjjel meglátogattam egy beteg barátomat, Bill Dautch testvért. Nem látom itt ma délelőtt. Valahogy én... Óh, mégis csak itt van. Igen. És elgondolkoztam. Egy kilencvenéves öregember, és még mindig átszáguld az országon, a sivatagon át, és a havas hegységeken át, és a csúszós utakon. Neki nem kellene ezt tennie. Isten jó volt hozzá, nem kellene ezt tennie. Ülhetne otthon, és szolgálói lehetnének, akik akár legyeznék is őt, ha úgy akarná. De történt valami Bill Dautch-sal: újjászületett. És amikor ez történt, akkor valami beleköltözött a szívébe. Most csak azért él, hogy eljöhessen ezekre az összejövetelekre. És akkor, ha azért vagyok, hogy Isten szócsöve legyek, akkor hogyan csaphatnék be egy barátot? Inkább meghalnék. Akkor hadd mondjam el

neki pontosan, hogy mi az igazság a Biblia szerint. Azt, hogy ez az Isten Igéje. Én csak azt ismétlem, amit Ő mondott.

¹⁷ Most szeretnék egy kicsit olvasni a Bibliából. És mielőtt olvasnánk, azt szeretném mondani, hogy ma este lesz úrvacsorai közösségünk. És akik itt laknak - mivel a többiek hazamennek, mert dolgozniuk kell -, akik itt vannak az összejövetelen, ne felejtsetek el, hogy ma este úrvacsorai közösségünk lesz.

¹⁸ Most, már csak egy utolsó hívást várok az afrikai utammal kapcsolatban. Misszionáriusként nem engednének be... Nem fognak beengedni az országba. Így az egyetlen mód arra, hogy bejussak, lent... Kenyába, Ugandába és Tanganyikába megyek. És csak egyféleképpen mehetek be... Először is a gyülekezetek nem engednek be, mivel azt akarják, hogy valamelyikük mellett prédikáljak, lent Afrikában. És ilyen módon nem akarok oda menni. Nem vagyok olyan képmutató, hogy ezt tegyem. Így azt mondom nekik: - Nem, uraim, csak azt prédikálom, amit Isten a szívemre helyez, és mást nem...

Látjátok? És abban pedig biztos vagyok, hogy amire megpróbálnak rávenni, hogy azt tanítsam, az nem úgy van. Úgy mint háromsághívó baptizmus és ilyesmi, meg az ezekkel kapcsolatos kötekedések. Nem!

¹⁹ De Boze testvér felkért egy nagy összejövetelre. Ő éppen kezdi látni azokat a dolgokat, amikben mi hiszünk. Így megkértem, hogy csináljuk úgy, mintha egy vadászútra mennék. Hát ha így beengednének... Ha esetleg tudnék valakit találni, aki kijelenti, hogy elvisz engem vadászni, aztán ha már bent vagyok - az az orvos, aki ott van a nagykövetségen, személyes barátom még Chicago-ból - és amint bejutok az országba, azt fogja mondani: - Hát, ha Branham testvér itt van, akkor tartsunk csak egy összejövetelt... Így ha már ott leszek, akkor a nagykövetség már nem fog visszairányítani. Ha ők... Szóval most éppen próbálják így megoldani a dolgot. Szóval bízom benne, hogy... Ha ez Isten akarata, akkor menni fog a dolog. Látjátok? Rá van bízva. Ha nem így fog történni, akkor értesíteni foglak titeket.

²⁰ A hét trombitáról... Ha Isten is úgy akarja, akkor a hét trombitáról akarok beszélni. És ez körülbelül egy nyolc napos szolgálát lesz. És nem itt leszünk a gyülekezeti házban; talán megpróbálunk kibérelni itt valahol egy előadótermet.

²¹ Hát nem gondoltam volna, hogy ez az új auditorium éppen itt fog felépülni. Ez pontosan az a hely, ahol először láttam Jézust egy látomásban - az auditorium pontosan azon a helyen áll, másnap kimentem megnézni -, amikor néztem és láttam Őt kelet felé nézni - emlékeztek, ezt már elmondtam nektek -, amikor ott voltam kint, és imádkoztam az apukámért, még ifjú prédikátorként.

A találkozónkig, (Hajtsuk meg fejünket.)
a találkozónkig, (Ó, úgy szeretek énekelni!)
A találkozónkig a Jézus lábai előtt;
A találkozónkig, a találkozónkig,
Isten legyen veletek a következő találkozónkig.

Egy Mesterművet akarok a Mesternek. Talán néhányat ki kell tépnem, meg ilyesmi, de valamikor nemsokára egy Mestermű lesz az eredmény, ha sikerül az Igében tartanom. Így igaz.

²¹⁹ Nos, Jézus azt mondta: “Arról fogják megismerni, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást.” Anyyira kell egymást szeretnünk...

Áldott legyen az a kötelék, mely
Szíviünket összeköti Keresztényi szeretetben;
A rokon lelkek testvéri szeretete
Ahhoz a fentihez hasonló.

Fogjuk meg egymás kezét.

Mikor el kell egymástól szakadnunk,
Fáj az nekünk ott bent;
De attól még szívünkben együtt vagyunk,
És reméljük, újra találkozunk.
Vidd magaddal Jézus Nevét,
A bánat és szomorúság gyermeke;
Örömet ad Ő és vigasztalást,
Vidd magaddal bárhol is jársz.
Drága Név, Ó mily szép!
Reménység a földön és öröm a Mennyben;
Drága Név, Ó mily szép!
Reménység a földön és öröm a Mennyben.

Ne feledjétek ezt hazafelé:

Vidd magaddal Jézus Nevét,
Pajzsként minden helyzetben;
Mikor a kísértések köréd gyűlnek (Akkor mihez kezdesz?)
Akkor csak sutogd ezt a szent Nevet imádban.
Ó, Drága Név, Ó mily szép!
Reménység a földön és öröm a Mennyben;
Drága Név, Ó mily szép!
Reménység a földön és öröm a Mennyben.

Ott láttam meg Őt, és néztem Őt. A fejével nem felém fordult. Mentem felé, a torkomat köszörültem, egy zsályabokrokkal teli mezőn. És nem vettem le róla a szememet, és Ő nem fordult felém. A nevét kiáltottam: - Jézus! Erre Ő megfordult, és kitérte a karjait. És hajnalig nem is emlékszem másra. Hajnal felé hazamentem. Tehát az Úr talán megengedi, hogy ott prédikáljak a trombitákról. Bárhol is lesz, az Úr akarata szerint legyen.

²² Lapozzatok a Bibliátokban az Ézsaiás 50... 53-hoz. Hisszük, hogy Isten megáldja a mi gyarló erőfeszítéseinket, amiket azért tettünk, hogy ma délelőtt összejöhessünk. Éppen most jöttünk el Philadelphia-ból, ahol a Teljes Evangéliumi Üzletemberek találkozóján voltam. És hallgattam a különféle bizonyosságaikat és ilyesmiket...

²³ Azután egyszer, út közben... Billy Paul, és én, és Rebekah, és a kis Collins lány, a kis Betty Collins... Billy nagyon jól tud aludni, és Becky még nála is jobban. Így hát én... Betty és én beszélgettünk. És ő a hátsó ülésen ült Becky-vel. Láttam, hogy történt valami az úton. Ekkor valami az eszembe jutott. És Betty - nem tudom, hogy most itt van-e -, észrevette, hogy abbahagytam a beszédet, és azt is, hogy elkezdtem írni valamit. Ekkor kaptam a mai délelőttre ezt a részt.

Ézsaiás 53

²⁴ Most álljunk fel, ha... Most pedig álljunk fel Isten Igéjének tiszteletére, amíg felolvasom az Ézsaiás 53-at:

“Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? (Figyeljétek meg, hogy ez egy kérdéssel kezdődik.)

Felnőtt, mint egy vesszőszál ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos!

Útált, és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! Mint aki elől orcánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele.

Pedig betegségeinket ő viselte és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!

És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.

Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk: de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.

Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg!

A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?!

És a gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában.

És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz.

Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megeleégszik, ismeretével igaz szolgálom sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.

Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott.”

²⁵ Atya Isten, a Te Igéd lámpás, az a fény, amely megvilágítja azt az ösvényt, melyen minden hívő Isten jelenlétebe juthat, mivel úgy visz minket, mint egy lámpást a kezünkben. Nem engedted, hogy mindent láthassunk a kezdetektől a végéig, és... De én hittel haladok előre. De mint amikor egy utazó megy egy sötét erdőben lámpással a kezében - és pontosan ez az, ahol mi vagyunk -, akkor a lámpás csak egy lépésnyire világít. De azért az ösvény felfelé vezet, csak menj előre a fénnel. Add, hogy ez a fény ragyogjon az Igére ma, hogy egy lépéssel közelebb juthassunk az Isten országába. Jézus nevében kérjük ezt. Ámen. Foglaljatok helyet.

²⁶ A téma, amiről úgy érzem, hogy beszélnem kell ma a gyülekezetnek, a következő: *A mestermű.* Talán furcsának tűnik ez egy ilyen igeszakasz felolvasása után. Ezek majdnem a Biblia legvéresebb képsora, mikor a Biblia azt mondja, hogy ezt a tökéletes szolgát meghurcolják, megsebzik, megalázzák. Ennek ellenére azt a címet kapja ez a prédikáció, hogy: *A mestermű.* Nagyon furcsa ez.

²⁷ De én... Gondolatban visszamegyek néhány évet. Meghívtak Forest Lawn-ba, ez a helység Californi államban van, Los Angeles felett. Először is azzal a céllal utaztam oda fel, hogy meglátogassam Aimee Semple McPherson sírját. Ez az asszony a Foursquare (magyarul: becsületes, tisztességes) mozgalom alapítója volt. Elmentem a sírjához. És én ... Bár nem értek egyet

maradni, Uram. Nem ez a szándékunk. És tudjuk, hogy olyan hátborzongatóan sötét módon élünk. Ahogyan az elején mondtuk, egy hegyen megyünk felfelé, vad helyeken át; az ösvény homályos; de nálunk van a Fény. Bár láthatnánk lépésről lépésre, ahogyan haladunk, egészen míg elérjük, mint a Zarándok Útján, míg végül elérjük a hegy tetejét. Vezess minket, Ó Pásztor. Hatalmas Jehova, vezess a Szellemed Által.

²¹³ És tudjuk, hogy mi messze vagyunk attól, hogy mesterművek volnánk, de azt keressük, amiből lettünk faragva, az igazi Mesterművet, és Őbenne bízunk. Csak vegyél fel Őhozzá, Urunk. Add meg ezt nekünk, Uram.

²¹⁴ Uram, kérlek, gyógyíts meg minden köztünk lévő beteget. Mi hittük, hogy ostoroztatik és verettetik. De Ő megsebesített bűneinkért. Isten Mesterműve összetöretett. És megsebesített bűneinkért; az Ő sebeiben gyógyultunk meg. Uram, gyógyítsd meg a betegeket a Te Isteni Jelenlétedben, tudjuk, hogy itt vagy.

²¹⁵ Tisztítsd meg a lelkünket, a szívünket minden gonoszságtól, minden rossz gondolattól, minden gonosz megnyilvánulástól, mindentől, ami rossz. Tisztíts meg minket. És Atyám, imádkozunk, hogy gyógyítsd meg a mi betegségünket, és hadd mehessünk el innen úgy, hogy azt érezzük, hogy a Te megszentelt gyermekeid vagyunk. És a Vérről, mely felettünk van, a Véren keresztül szóljuk az Igét. Add meg, Urunk. Jézus Krisztus Nevében kérjük. Ámen.

²¹⁶ Atya Isten, itt vannak ezek a zsebkendők, kend fel ezeket a Jelenléteddel, Urunk. A Te Jelenléted legyen velük, bárhová is kerülnek. Bármire helyezik majd őket, bármilyen beteg testrésze, hadd gyógyuljon meg az. És bármi más, ha egy család ment tönkre valahol, old meg azt a problémát, Uram, a Nagy Szobrász. Add meg Urunk.

²¹⁷ Formáld minket Uram, és tégy minket Isten fiaivá és lányaivá. Hisszük, hogy a Mennyasszony az utolsó simításokon esik át. Lesújt majd rá a teljes szervezet együttesen, és akkor jön el a nagy aratás. Addig is, Uram, hadd legyenek boldogok és egészségesek, hogy szolgálhassanak Téged. Jézus Nevében. Ámen.

Szeretem Őt, én (Tényleg szereted?)

Mert Ő előbb szeretett,

És kifizette a megváltásom árát

A kereszten.

²¹⁸ És most már értitek, hogy miért szidlak titeket? Nem azért, mert szeretlek – vagy, mert nem szeretlek titeket; persze, hogy szeretlek benneteket.

neked új életet, hogy hozzon be téged, hogy írja bele a nevedet az Ő Könyvébe, ha nincs benne. Akkor mi közösségben lehetünk egymással. Szeretnénk, hogy te is velünk legyél.)

Szeretem...

²⁰⁸ Drága Istenem, segíts most mindnyájunknak elszámolást végezni, meglátni, hogy Őbenne vagyunk-e. Te szeretted minket. Te veretted érettünk. És mi azt hittük, hogy Istentől verettetsz és ostoroztatsz. Imádkozom, Istenem, hogy Te hívd minden egyes embert. Uram, kérlek, szólj az én gyermekeimhez, a szeretteimhez és a barátaimhoz. Add meg ezt nekünk, Uram, éppen most, Jézus Krisztus Nevén keresztül.

²⁰⁹ Senkit se engedj túl sokáig várni, Uram. Már egészen biztosan csak nagyon kevés van hátra. Elérkezett az aratás ideje. Isten kombájnja hamarosan végigsöpör ezeken a földeken; a szalma csak úgy repül majd szerte széjjel, de a Gabonát begyűjtik a csűrbe, felszedik, mert Benne van az Élet. Add meg, Uram, hogy ne maradjon kérdés megválaszolatlanul, és ne legyen ima, amely nem lesz kijelentve Te előtted.

²¹⁰ Imádkozom értük, Uram. Imádkozom, hogy ne engedj elveszni senkit az itt lévők közül, Uram. Ők – ők – ők nehézségek árán... Ők – ők – ők több száz mérföldet vezettek. És akármilyen is a mi szükségünk, add meg azt nekünk, Uram, ha az jó nekünk, Uram. Ne azokat a dolgokat, amelyek a mi szemünkben helyesek, hanem azokat, melyek a Tiédben helyesek. Isten által megtisztított, megdorgált tiszta szüzek akarunk lenni, hogy letehessük bűneinket.

²¹¹ És az imámat értük ajánlom neked, Uram. Én – én nem tudom, hogy kell imádkozni. Mi most – mi most a Hatalmas Istenhez beszélünk, és van-e olyan emberi lény, milyen halandó ismeri a helyes imát az Élő Isten előtt? De Uram, az én rosszul megformált szavaim és az én – az én helytelen szórendem a – a főneveim és névmásaim, ha Te meg tudtad tenni, hogy annak a kisfiúnak az abc-jéből értelmes mondatot formáltál, akkor Te – Te meg tudod tenni azt is, hogy a főneveket és a névmásokat kihagyva csak arra nézz, amit hiszek, Uram. Hiszek Neked. Hiszem ezt az Igét. És én hiszek itt mindenkiért. És én – én odaviszem őket az oltárra, Uram, hit által, ahol ott van köztünk és a Hatalmas Jehova között az Ő Fiának, Jézusnak a vére. És a Vér beszélni fog értünk. Mikor lesújtottál rá a kereszten, és azt kiáltottad: - Beszélj! Hallgassátok Őt! És a Biblia szerint a Vér nagyobb dolgokról beszél majd az Ószövetség bárányainak a vérénel; mivel Krisztus vére hangosabban beszél Ábel vérénel, nagyobb dolgokról. És beszélj, Uram, mi megváltásunk, amint hívjuk a Véren keresztül.

²¹² Életnek Hatalmas Atyja, számíts magadhoz minket, Uram. Ha – ha vétkeztünk, vedd el tőlünk a vétkeinket. Nem akarunk – mi nem akarunk úgy

azzal, hogy egy asszony pásztor legyen, de mégis a szívemben tiszteltem és csodáltam azt, ami mellett ő kiállt. Azt az üldöztetést és azokat a dolgokat amiken keresztülment míg itt volt a földön. És persze tiszteltem a fiát, Rolf McPhersont, aki igazi barátom.

²⁸ És más szolgáló testvérekkel együtt mentünk fel oda. És ők - nem volt időnk bemenni arra a helyre, ahol a hamvasztás történt és, ahol behelyezik a testeket egy kis dobozkába a fal mellé.

²⁹ Pedig ott bent van néhány kivételes műalkotás, mint pl. az Utolsó vacsora. Természetes fény világítja meg, de van egy redőny, amelyik... Amikor bemennek, akkor fény van; és azután elkezdi fokozatosan sötétedni, ahogy a beszéd elkezdődik. Majd egy idő után teljesen elsötétedik, és akkor az emberek kimennek.

³⁰ És megvan a Vacsora minden részlete... És az az asszony, aki ismerte az üvegformázás titkát, és ilyen képeket készített... A családban éveken keresztül fiúról-fiúra szállt, és a legutolsó egy asszony volt. És amikor megpróbálták rögzíteni az alakokat, és a formázáshoz, majd a kiégetéshez értek, Iskariótes Judás kiégetéséhez, akkor az szétrobbant. Így aztán újra megpróbálták, és újra robbant. Azt gondolta: "Talán a mi Urunk nem akarja, hogy az ellensége álljon mellette." Azt mondta, ha még egyszer szétrobban, akkor nem fejezzük be a képet. De akkor már megmaradt. Akkor... Természetesen nagyon meglepő dolog volt. Hogyan történhetnek ilyen dolgok?

³¹ De tulajdonképpen, ami engem legjobban érdekelt Forest Lawn-ban, az Michelangelo, a nagy szobrász, Mózes szobra volt. Természetesen ez csak egy másolat. Nem az eredeti. De az olyan hatalmas mestermű volt. Ahogy álltam és néztem, nagyon tetszett. Valami, ami ugyanúgy néz ki, mint amit ábrázol, hozzátett valamit.

³² Igazán szeretem a művészetet. Hiszem, hogy Isten benne van a művészetben. Hiszem, hogy Isten benne van a zenében. Hiszem, hogy Isten benne van a természetben. Isten mindenhol ott van. És bármi, ami ellentétes az eredetivel, az az eredeti elferdítése. Isten benne van a táncban, nem abban a fajtában, amelyet itt táncolnak, de amikor Isten fiai és leányai Isten szellemében vannak, az a tánc. De amit hajnal két óráig voltam kénytelen hallgatni ott az utcában, az ennek a kiforgatása.

³³ De ez... Egy ilyen műalkotásban, amelyet Michelangelo készített, valamit neki le kellett tennie ahhoz, hogy ez elkészüljön. Hogy... Ő nagy ember volt. Életének egy elég nagy részébe belekerült ez, mivel hosszú időt vett igénybe ennek a kiforgatása... Csak vegyünk egy sziklát, egy márványtömböt, és kezdjük el vésni. És ahhoz, hogy lássuk... Csakis az ember, a szobrász tudhatja,

hogy mit szeretne csinálni; ő az egyetlen. Odamehetnék hozzá, és azt kérdezhetnék tőle: - Ugyan miért csipkeded azt a sziklát?... A kívülálló számára, aki nem tudja, hogy mi van a szívében, ez örülség. De a szobrásznak nem: neki van egy kép a fejében arról, amit csinálni akar, és megpróbálja lemásolni azt, ami a fejében van egy szobor formájában.

³⁴ Ahhoz, hogy ezt meg tudja csinálni, az elején kell kezdenie, és egy minta alapján kell haladnia. Látjátok? Úgy nem lehet, hogy egy kis darabból indulunk ki: - Így fogjuk csinálni. Nem, én azt hiszem ... Nem, kell hogy legyen egy pontos séma. A fejében megvan az a séma. És nem térhet el a sémától. Most pedig ahhoz, hogy ezt meg tudja tenni, rajzot kell készítenie a fejében: mivel Mózesről nincsenek valódi képeink. De lennie kell egy szellemi képnek a lelki szemei előtt arról, hogy milyen volt Mózes.

³⁵ Nos, egy valódi szobrász mindig ihletés alatt alkot, mint egy igazi költő, vagy egy igazi énekes, zenész vagy bármilyen művésztől is legyen szó. Mindenről, ami valódi ihletés által születik. Michelangelo-nak ihletésnek kellett lenni arról, hogy hogyan nézett ki Mózes, és ott kellett lenni a fejében annak, hogy milyen volt Mózes. Így aztán nekilátott a minta kialakításához ezen a nagy márványdarabon. Faragott és csiszolt egészen addig, amíg megkapta azt a képet, ami a fejében volt.

³⁶ És miután mindent tökéletesített, minden sarkot lekerékített, minden helyet lecsiszolt, és a szemek, a haj, a szakáll minden szála készen volt, minden úgy, ahogyan azt elképzelte, akkor felállt és végignézett rajta. Azt hiszem, hogy ez sok-sok év munkája volt, és mennyire ott kellett tartania maga előtt azt a képet, amely alapján az egészet kivitelezte. És gondoljunk csak bele, annyi éven keresztül azt a képet, azért hogy ugyanolyan legyen – először a képet látta maga előtt, - és milyen keményen kellett dolgoznia ahhoz, hogy ugyanazt a képet kapja. Csiszolni és faragni... És amikor eljutott addig, hogy a mű tökéletes lett, addig a pontig, amíg igazán tökéletes lett, felállt és ránézett azon a reggelen, amikor készen lett vele, kalapáccsal a kezében. És olyan ihletés alatt állt, amikor megnézte. Hiszen a gondolatában lévő kép állt előtte immár valósággá váltan. Amit mindaddig látott, ahogyan elképzelte Mózes, most ott állt előtte alakot öltve, ami éveken keresztül a szívében volt. És az erőfeszítések, a szomorúság, az elkeseredés órái, a kritikák és minden más ellenére ő mégis kitarzott az elképzelése mellett egészen addig, amíg el nem készült vele.

³⁷ És akkor mikor készen lett, hátrébb állt a kalapáccsal a kezében - ez olyan szobrászkalapács volt -, és ránézett a szoborra. És annak a látomásnak az ihletése, melyet arról látott, hogy hogyan fogja ezt elkészíteni, annyira ihlette őt, hogy – annyira az ihlet hatása alatt volt -, hogy önkívületi állapotba került, és belevágott a kalapáccsal a térdbe és azt mondta: - Beszélj!...

A kereszten.

²⁰³ Ott volt Ő összetörve. Láttuk Őt Isten által összetörtén És mi azt hittük, hogy verettetik, ostoroztatik és kínoztatik Istentől. De Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért.

²⁰⁴ Van itt valaki ma délelőtt, aki nincs benne most, ezen a mai délelőttön abban a magban? És ahogyan az Élet vonja ki az utolsó szikráját is a hüvelyből, mivel a hüvely elhaló félben van... Ki tudja közületek, hogy a pünkösdi gyülekezet elhaló félben van? Mit jelent ez? Az Élet kimegy belőle. Őszintén szólva, ez már meg is történt. És hogyha az a Menyasszony már jelen van, talán már el is készült teljesen.

Szeretem Őt, szeretem Őt,

Mivel Ő előbb szeretett,

És kifizette a megváltásom árát

A kereszten.

²⁰⁵ Most pedig fejünket meghajtvva. Van itt valaki köztetek, aki szeretné, hogy Isten megemlékezzen róla? Ha úgy érzitek, hogy nem vagytok... Barátaim, ez olyan nagyon egyszerű. Ha eddig az életben látomásom volt, valamikor, akkor utána mindig történt, következett valami. Nem hazudok. Eddig mindig úgy volt, hogyha az Igazat mondtam, akkor Isten igazolta is azt, és most is az Igazat mondom.

²⁰⁶ Nem tudom melyik órában élünk, de azt tudom, hogy már semmi sincsen hátra. Nem léphet semmilyen politikus a színre, aki ezt rendbe hozhatná. Politika, a nemzet ideje lejárt. Ó, Istenem! Le tudtok – le tudtok menni elég mélyre ahhoz, hogy – hogy – hogy értsétek ezt. A nemzet ideje lejárt - nem a nemzeté, hanem a nemzeteké. Ez mind közül a legkülönb, és ennek is vége van. Akkor, hogyha a nemzeteknek végük van, a világnak is vége van. És az egyházak? Szerintem a pünkösdi egyház volt a legkülönb, de annak is vége. Ó, Uram légy kegyelmes hozzánk!

²⁰⁷ Ha még nem ismered Őt, akkor kérlek, siess, ahogy csak bírsz! Ha érzed az Életet, akkor gyere ki – hagyd el a bűneidet, gyere ki abból, amiben vagy, menj egyenesen a Gabonamagba. A szárban, vagy akár a hüvelyben meghalsz. Imádkozzatok mialatt énekelünk.

Szeretem Őt, (Csak tőled függ. Nekünk nincs felekezetünk, nincs semmink; csak Krisztusunk van. Örülünk, ha Vele dicséred – ha velünk dicséred Őt, amíg el nem jön. Nem tudjuk beírni a nevedet a nagykönyvbe, nincs olyanunk. Mi csak azt akarjuk, hogy a te neved ott legyen az Élet Könyvében. Ez csak születés által lehetséges. Akarod ezt itt és most megtenni? Kérd Krisztust, hogy adjon

Nos, nem tudtam ezeket, de a ma délelőtti üzenetem erről szól. Nem értettem ezt? Látjátok?

¹⁹⁷ A Mag leesett a földre Niceánál. Az volt az eredeti mag. És Ő átmege ezen a felekezeti folyamaton, melyben minden felekezet csak egyszer jelenik meg. De a Menyasszony újra visszatér az utolsó napokban: “Vissza fogom állítani.” Látjátok? A Mestermű fel lett nevelve. Ez az oka annak, ami miatt másodszor is látható – láthatóvá vált. Láthatóvá vált először, és láthatóvá vált másodszor. És Ő ugyanolyan tökéletes másodszor, mint először. Ó, Istenem, könyörülj! Siessetek, siessetek, siessetek! Az élet mindjárt a Gabonához ér! Értitek?

¹⁹⁸ A többiek soha többé nem jelentek meg. Kimentek, hogy soha többé ne jöjjenek vissza. De a Menyasszony visszajött, mert Ő az Alfa és az Omega. Isten, a Nagy Szobrász Jézust Mesterművé alkotta, mivel Ez az első Mesterművének egy darabja. Ugyanúgy, ahogyan az Édenkertben is tette, és kivett egy darabot, és újabb darabot készített belőle, és az megrongálódott, és elesett, Ő pedig azóta azon van, hogy újra felépítse azt. És Ő előhozta ezt a Mesterművet, és arra le lett sújtva azért – az a rész, arra a részre azért lett lesújtva, hogy a Mestermű újra elő tudjon jönni.

¹⁹⁹ Tehát a Mestermű és Isten Fia – a Mestermű és a Menyasszony... És ez Belőle egy rész, mely az Ige beteljesedése kell, hogy legyen. Az Ige beteljesedett, és mi készen állunk az Úr eljövételére.

²⁰⁰ Ó, Élő Isten Gyülekezete, hajtsátok meg szíveteket, és a ti – magatokat Isten előtt! Ez mind igaz. Tudom, hogy egy ilyen hatalmas dolognak, mint amilyen ez, annyira elterjedtnek kellene lennie a különböző országokban; de ez soha sem volt így. Ő sohasem változik.

²⁰¹ Csak légy hálás, te Gyülekezet, légy hálás, hogy ott lehetsz ma, ahol most vagy, ha Krisztusban vagy. Mivel tudjátok... Most... És mikor az... Ne feledjétek, mindaz az Élet össze lesz gyűjtve egyenesen a Gabonaszembe a feltámadásra, de a szárnak és a többi részeknek el kell égniük. A hüvelynek és mindezeknek el kell pusztulniuk, és ez így is lesz. Ne bízzatok a ti – azokba a felekezetekbe. Ti az Igében, az Életben, Istenben az Ő Mesterművében maradjatok.

²⁰² Akkor hát, mi fog történni a Milleneumban? Krisztus és az Ő Mennyasszonya lesz visszahelyezve a Milleneum kertjébe. Ámen!

Szeretem Őt, szeretem Őt,
Mivel Ő előbb szeretett,
És kifizette a megváltásom árát

³⁸ És így lett azon a hatalmas alkotáson egy hiba. A térden, a jobb térden. Körülbelül tizenöt centiméterre a térd felett. Rátettem a kezemet, körülbelül *ilyen* mély.

³⁹ Miután annyi időt, éveket és éveket töltött az elkészítésével... Annak a hatására, hogy látta maga előtt mindazt, amit mindaddig csak a szívében, a gondolataiban látott, és vágyott arra, hogy teljesen kész legyen. És amikor készen lett, annyira a hatása alá került, hogy azt hitte, hogy az ő saját mesterműve majd beszélni fog hozzá. És belevágott a szobor lábába, és azt ordította: - Beszélj!... És így lett rajta egy hiba. Az alkotáson hiba keletkezett.

⁴⁰ Számomra ez a hiba volt az, ami az egészet mesterművé tette. Nos, talán annak, aki másként gondolkodik, annak ez a hiba elrontotta volna az egészet. De számomra ez tette azzá, ami valójában volt. Ez... Mivel annyi év aprólékos munkája, erőfeszítése és ihletése, és minden ilyesmi után, ami a megalkotásához kellett, az erőfeszítése nem volt hiábavaló. Tökéletes lett, és emiatt kiáltott fel, hogy: - Beszélj! Mivel látta maga előtt, hogy meg tudja csinálni, a gondolataiban meglévő látomást elő tudja hozni; és ezért ihletés alatt, valami ésszerűtlent tett. Valami olyat, ami nem volt természetes. Belevágott és ordított: - Beszélj! Tudjátok, ha gondolkozott volna, akkor biztosan nem tette volna ezt. De nem gondolkozott. Ez annak a hatása volt, hogy pontosan azt látta a szeme előtt, ami addig csak a gondolataiban létezett.

⁴¹ Az erőfeszítései, a fáradozása, és a hosszú éjszakák, és elvonultan a világtól napokig... És talán evett egy szendvicset, és csiszolt rajta egy kicsit, és ránézett, és: - Hmm... Nem, nem egészen így nézett ki. Ezen még alakítani kell egy kicsit... És csiszolta, és... Aztán amikor látta, hogy most már tökéletes, amikor valóságnak látta... A negatív, ami... Az elképzelése valóság lett: pozitívvá vált. Ezért volt rá olyan nagy hatással. És a szobor annyira élethű volt, hogy fel kellett kiáltania: - Beszélj!

⁴² Számomra ez annak a visszatükröződése volt... A munkáját dicsérte, hogy a saját munkája olyan nagy hatással volt rá, hogy önkívületi állapotba került, és lesújtott rá és azt mondta: - Beszélj!...

⁴³ Álltam ott, és néztem a szobrot. Arra a sok időre gondoltam, melyet az a férfi a megalkotásával töltött. Megmondták, hány évbe telt. De ez egy tükörkép volt a számára, mert hozzájárult az ő hatalmas művészetéhez, ahhoz a hatalmas munkához, amit ő csinált. És amikor végül sikerült elérnie, akkor az annyira hatalmas volt.

⁴⁴ Most pedig hagyjuk Michelangelo-t, és zárjuk be ezt a témát. És azután nyissunk meg egy másik Könyvet, és olvassunk a Nagy Szobrásztól, a Mindenhatótól, akinek a gondolatában már akkor ott volt az Ő akarata, mielőtt

ez a világ létezett volna, és mielőtt az alapok le lettek volna téve. Ő embert akart alkotni a saját képére. Akart valamit alkotni a valóságban, ami egy kép volt számára, amely a gondolataiban létezett.

⁴⁵ Nos, Michelangelo számára ez a gondolatának egy megnyilvánulása volt. Isten pedig – a Nagy Szobrász -egy embert akart alkotni a saját képére, és elkezdett rajta dolgozni. És tudjuk, hogy elkezdte összerakni az anyagokat, először talán a halakat, majd a madarakat, és azután a csúszó-mászókat a föld felszínére, és még mindazt a sok dolgot, amit Ő előhozott. De végül, amint alkotott, Teremtő lévén,... Ő nem olyan volt, mint egy ember, mint egy szobrász, akinek valami teremtett dolgot kell ahhoz vennie, hogy kialakítson egy művet. Ő az örök dolgok Szobrásza volt. Olyan szobrász volt, aki teremteni tudott, és létrehozni mindazt, amit elgondolt; vagy más megközelítésben, olyan anyagot tudott készíteni, amelyet az Ő tulajdonságai kívántak.

⁴⁶ És amint elkezdett a csúszó-mászókon dolgozni, olyanokon, mint a kis állatok a földön... És azután ezekből elkezdett előhozni valami magasabb rendűt. Aztán végül eljutott a nagyobb állatokig, mint az oroszlán, a tigris, vagy a medve. Azután talán a majmok, és az emberszabásúak életét hozta elő, és így tovább. Nos, ez nem a fejlődélmélet, amely kapcsán azt hiszik, hogy ez abból származik, és az pedig... Az egy befejezett teremtés volt Istentől, amint rendszerben dolgozott.

⁴⁷ De végül előjött a földre a tökéletes, és ez volt az ember. És látta abban az emberben, hogy az úgy nézett ki, mint Ő. Így aztán, amikor ránézett, ő a Teremtőjének a tükörképe volt. Isten ekkor elérte azt, amit akart: egy embert, aki a saját képmása volt.

⁴⁸ És talán fogalmazhatok így: amikor megalkotta ezt az embert, volt még valami vele kapcsolatban, ami nem tűnt tökéletesnek, mivel ő egyedül volt. És így volt Isten is: egyedül. Ő volt az Örök. És az Isten képére teremtett ember most szintén egyedül volt a földön. Így Isten bizonyára egy kicsit ráütött a bal oldalára, és fogta azt a kis darabot, ami levált és készített az embernek egy segítőtársat, egy feleséget. Ezután az ember már nem volt egyedül. Ő – neki volt valakije. És ez az Ő nagy műve.

⁴⁹ És Ő, minthogy minden nagy szobrász fogná az – az alkotását...Nos, először, saját magáról volt egy mesterműve. De aztán látta, hogy az alkotása magányos, olyan, mint amilyen ő volt, és egy az oldalára mért ütéssel megosztotta a mesterművet, és előhozott egy segítőtársat.

⁵⁰ És ezután, hogy a kettőt egyesítse, minden más szobrászhoz hasonlóan, Ő is egy olyan helyre helyezte őket, ami gyönyörű. Nem úgy szokott lenni, hogy egy szobrász megcsinál egy remekművet, és aztán elhelyezi egy sikátorban,

zenére mozogtak, és olyan mulatságos hangokat adtak ki, és ide-oda rázták magukat, így haladva előre megállás nélkül.

¹⁹³ És akkor elkezdtem volna meghajtani a fejemet, de akkor azt mondta: - Várj a Menyasszonynak újra jönni kell. És akkor felnéztem, és megint jöttek. És elhaladtak mellettem kedves kis hölgyek. Mindannyian egyenesen rám néztek, ahogyan elhaladtak mellettem. Észrevettem, hogy mindannyian különböző ruhában voltak. Az egyikőjük, aki hátul ment valahogyan körbe volt tekerve a haja, valahogy így, talán német lehetett, vagy valami ilyesmi... És figyeltem őket. Aztán, mikor elmenni készültek ketten-hárman a hátul menők közül...?... kiesett a menetelés ritmusából. És rájuk akartam kiáltani, és megpróbáltam újra együtt lépdelni a többiekkel. Aztán láttam, amint egyszerűen – a látomás elmosódott, majd eltűnt előlem.

¹⁹⁴ Most pedig itt a magyarázat is: Az ok... Ne feledjétek. Éppen most fejeztem be az írást... Még nem fejeztem be, még nem írtam le ezeket a jegyzeteket. De a prédikációm közben kaptam meg ma délelőtt, hogy mit is jelentett az. Éppen a szolgálatból. Észrevettétek, hogy az egyház csak hányszor jelent meg... Nos, ez az igazság barátaim. A mennyei Atya, aki írja az Igét tudja, hogy az igazat mondom. Látjátok? Tudom, - egyszerűen nem hazudok. És csak az elmúlt percekben értettem meg, úgy tűnt, vagyis hogy az... Értitek? Észrevettétek, hogy a Menyasszony kétszer lép színre? Az első Mag, és a második Mag, mindkettő teljesen ugyanaz. És azért voltak különbözően – különböző ruhákba öltözve, mert minden nemzetből lesznek benne, azokból lesz a Menyasszony. Mindannyian hosszú haját viseltek, és nem voltak kifestve, igazán csinosak voltak. És ők engem néztek. Ők képviselték a különböző nemzetiségű Menyasszonyt. Látjátok? Ő... Mindegyikük egy-egy nemzetet képviselt, amint az Igével tökéletesen összhangban meneteltek. Értitek?

¹⁹⁵ Aztán pedig figyelnem kell Őt. Ha én nem nézem, amint elhalad, amint odaér hozzám, akkor kijön az Ige ritmusából. Talán akkor jön el az én időm, amikor a végéhez érek (tudjátok?), amikor befejezem, vagy bármi is legyen.

¹⁹⁶ Figyeljétek! Ők visszatértek, mindent megtettek, amit tudtak. Visszatértek; visszatértek a sorba, azért mert ők – ők valahová máshová néztek, kifele, elbáméskodtak a felé az egyház felé, amely pont előttük ment ki abba a káoszba. De ketten... Az első azok soha. A hátsók – csak kettő vagy három egy picikét kilépett jobbra, és aztán próbálta újra felvenni az ütemet, ahogyan elhaladtak mellettem. Éppen mellettem mentek el, ó, olyan távolságra, mint innen a fal, előttem. És én ott álltam. És aztán csak néztem, ahogyan elmennek.

De vegyük észre, az egyház csak egyszer jelent meg, minden nemzet, az egyház. De a Menyasszony kétszer jött be. Látjátok? Látjátok, hogy mi volt ez?

csakis azt mondhatom, amit ténylegesen láttam. Nem tudom, – én nem tudom, hogy ez – hogy miről szólt, csak azt tudom, hogy el kell mondanom nektek.

¹⁸⁹ De mikor ez a Menyasszony... egyenesen nézte... (Azt, aki beszélt hozzám, és akivel együtt álltunk.) A szeme... Sohasem láttam náluk tisztább, drágább kinézetű asszonyokat. Úgy tűnt, hogy talán egy tucatnyian lehettek, vagy valamivel többen... Nem tudom pontosan, hogy hányan állhattak egymás mellett, de egy csoport volt. És elment mellettem kedvesen, felfelé nézve, amint elhaladt. Ó, gyönyörű volt! Néztam őt. És amint elhaladt, a hang azt mondta: - Most pedig megnézzük... Ez volt a Menyasszony. Most pedig lássuk az egyházakat.

És jöttek is. Észrevettem, ahogyan közeledtek. És mikor odaértek, mindegyikük úgy tűnt, hogy egyre rosszabb lett. Nem láttam addig soha olyan szennyes tömeget. És amikor azt mondta, most következik... Valamilyen zajt hallottam. És a hang így szólt: - Most következnek az amerikaiak.

¹⁹⁰ Hát amerikai vagyok, de ebbe teljesen belebetegedtem. Nem vagyok ahhoz, elég képzett, hogy vegyes közönség előtt elmondjam mi történt; én – én – én... De majd próbáljatok a sorok között olvasni. De mikor azok a nők odaértek láttam, hogy a vezetőjük egy boszorkány. Hosszú orra volt, és nagy szája. És mindannyian olyan közönségesebb ruhákban voltak, ami idáig ért, de a ruha felső része csak egy csík volt, amely – egy vékony, egy olyan másfél centis szalag, ami felfele ment, és aztán körbe valahogy így. És minden egyes nőnél volt valami... Régen sokan csináltak ilyeneket... Emlékeztek, papírokat szabdaltunk össze, újságpapírt, és olyan régi pom-pomot csináltunk belőle?

¹⁹¹ Hányan emlékeztek? Tudjátok. Azt hiszem karneválokön használtuk ezeket, tudjátok. Kirojtozott, összefűzött papír, valahogy így összegombolyítva. Valamit tartottak lent maguk előtt, valahogy így elől. És ez a rész teljesen kilátszott. És mindegyiküknek egészen rövid volt a haja, és valahogy így olyan bodorított dolgok voltak a hajukban, rövid hajuk volt, és teljesen ki voltak festve. Teljesen olyanok voltak, mint az utcalányok. És ezzel a papírral sétáltak. És olyan közönséges volt! Tehát az a papír volt előttük, de mikor elhaladtak a szemem előtt, a hátuk mögött... És ahogy láttam, az ő elejüket, és az ő hátukat, és hogy, hogyan viselkedtek... Arra gondoltam: - Ilyen volna az egyház?

¹⁹² És ott ment. Ezeket a tiwst-and-roll, vagy hogy is hívják dalokat énekelték, tudjátok, miközben távolodtak... énekelve, mögötte menetelve... Azt gondoltam: - Ez volna az egyház? És csak álltam ott. A szívemben sírtam. És ez a boszorka... Elképzelésem szerint nincs más a világban, ő – ő az Egyházak Világtanácsa, aki vezeti őket végig az úton, amelyen ő halad. Lekanyarodtak balra, és nagy káoszban eltűntek, miközben még mindig erre a

vagy épületek mögé rejti. Amint a mi Urunk mondta, "Senki sem rejti véka alá a gyertya lángját". Amikor mi Isten mesterműveivé válunk, nem rejtenek el minket valahol egy sikátorban; nekünk – nekünk világítanunk kell.

⁵¹ Látjuk tehát, hogy – hogy Ő – miután Ő megalkotta ezt a remekművet. Ide helyezte a földre, és azon is a leggyönyörűbb helyre, ami csak létezett, az Éden kertbe. A remekművét (azt a kettőt, ami egy volt) az Éden kertbe tette. Mennyire örülhetett annak, hogy látta, a mestermű jó helyen van. Ő... Tudjuk, hogy mindezek után megpihent; annyira meg volt elégedve a munkájával.

⁵² Nos, emlékeztek, hogy szerintem az az ütés tette San Angelo Mózes című alkotását remekművé, mellyel megrongálta a szobrot. És az ütés, mellyel Isten bele vágott az Ő mesterműve oldalába, az hozta elő a menyasszonyt. És ezután egy remekmű családként látjuk őket az Éden kertben. Milyen gyönyörű volt. És Isten annyira örült neki, azután megpihent; azt mondta: - Most megpihenek.

⁵³ De mialatt pihent, és megbízott a remekművében, eljött az ellensége, és megtalálta ezt a nagy mesterművet; és bekúszott – csalással bekúszott a – a kert falai alatt; és megrontotta ezt a gyönyörű mesterművet. Annyira – annyira megrontotta, hogy az el is esett.

⁵⁴ Nos, megpróbálom figyelni azt az órát. És megkértem Mike-ot, az unokaöcsémet, hogy csengessen harminc perc elteltével, de nem csenget, pedig már beszélek harminc perce, de ez... Még egy kicsikét folytatjuk. Látjátok? Nos, én nem akarom megszegni ezeket a szabályokat; én voltam az, aki csináltam őket. Látjátok? És én – én... Ilyen, amikor a saját szabályodat szeged meg.

⁵⁵ Nos, látjátok. Aztán ez a mestermű, amikor Sátán megkaparintotta (a csaló) – áttört a falakon, és - és megrontotta ezt a mesterművet. Mivel pontosan így tette... Mit – hogyan tette ezt? Részletesebben szeretnék beszélni arról, hogy mi módon tette, ezt a mesterművet az Ige fala védte, Isten Igéjének a fala. És maga a mestermű, a család mesterműve ez által az Ige által volt megerősítve; de az a letört rész, mely az eredetiből lett kitörve átment a fölött a fal fölött, és ezzel lehetőséget adott a Sátánnak arra, hogy megrontsa azt. (Nos, mivel tudjátok, hogy mit hiszek ezekkel a dolgokkal kapcsolatosan, nem kell most elmondanom.) De a mestermű megsérült.

⁵⁶ De a Nagy Szobrász, amikor látta családjának, a mesterműnek a bukását, nem akarta ott hagyni arccal a föld felé, romokban; azonnal hozzálátott az újjáépítéséhez. Nem engedte, hogy megsemmisüljön, nem engedte azt, hogy olyan állapotában maradjon örökre, mert Ő Isten, és Őt nem lehet legyőzni. Így

hát azonnal elkezdett dolgozni, és újra elkezdett megformálni a saját képére egy embert.

⁵⁷ Nos, látjuk, hogy eljött a vízözön előtti világ, és lerombolta az egészet, mivel a szövetség, melyet kötöttek feltételekhez volt szabva: “Ha nem így cselekszel, vagy ha ezt teszed, akkor...” Isten, a Nagy Szobrász látta, hogy az ember nem képes megtartani a szövetséget. Egyszerűen képtelen rá. Erre egyszerűen nincs mód.

Egy pár perccel ezelőtt a személyes meghallgatáson beszéltem valakivel a szobában, aki most itt van. És ezt mondta: - Branham testvér, annyi olyan dolgot teszek, amelyről tudom, hogy rossz... (És egy – egy annyira istenfélő kicsi asszony.)

⁵⁸ Erre azt válaszoltam: - De hát nézd, testvérem, te – te ne magadat nézd, a lényeg az, amire te vágysz, és amit próbálsz tenni. És ha igazán szereted az Urat, akkor próbáld tiszta szívedből szolgálni Őt. És akkor minden hibád el van rejtve az Úr Jézus vérében. (Látjátok, látjátok?) Ő elkészítette az utat...

⁵⁹ Így hát Ő most azzal kezdte, hogy kivette az embert abból a “Ha te megteszed, Én is megteszem” szövetségből. És egy Ábrahám nevű emberrel kezdett, és Ábrahámnak feltétel nélkül adott szövetséget. Minden alkalommal, mikor elkezdett egy mesterművet megalkotni, a Sátán megszerezte azt, mert az Ige. De amikor Ábrahámmal kezdett, Ő azt mondta, “Én már meg tettem.” Nos, ez feltétel nélküli, nem afféle - afféle, “Ha te megteszed, Én is megteszem”, hanem, “Én már megtettem.” Neki, a – a Szobrásznak mindenképpen meg kellett csinálnia ezt a mesterművet.

⁶⁰ Azután Ábrahám után jöttek a pátriárkák. És a pátriárkák tulajdonképpen ... Nos, mit csinál Isten? Ő újjáépíti azt a mesterművet, ami elbukott. Így a pátriárkánál először Ábrahámot találjuk.

⁶¹ Most figyeljünk. Miden mestermű egy talapzaton áll. Michelangelo Mózes egy kb. egy méteres márványtalapzaton áll. Annak egy talapzata van. Így Isten úgy készítette ezt a mesterművet, hogy a pátriárkák talapzatára tette. És a pátriárka talapzat, először Ábrahám, aztán Izsák, aztán Jákob, aztán József – a négy sarok.

⁶² Nos, Ábrahám volt a hit talapzata. Mondjuk, hogy négy talapzata volt. A hit talapzata volt Ábrahám. A szeretet talapzata volt Izsák. A kegyelem talapzata volt Jákob. (Isten kegyelme Jákob iránt. Tudjuk mindannyian.) De Józsefben volt a tökéletesség. Ez az ahová elhelyezhette a szobrot, nem az első, nem a második, nem a harmadik, hanem a negyedik talapzatra.

⁶³ Ábrahámiban Krisztus volt megformázva, természetesen, mint ahogyan Izsák szeretetében is. Ábrahám hitben. Izsák szeretetben. Jákob az Úr

és azt mondogatja nekik, hogy mennyire hidegek, merevek és közömbösek. Aztán még egyszer megkérdezte, hogy miért teszem ezt. És végül hozzátette: - Azok az emberek szeretik magát. Hogyan lehet Isten szerető gyermeke, ha ilyeneket tesz?

¹⁸⁴ Gondoltam: - Uram, kérek, hogy válaszolhassak ennek a derék embernek. (Látjátok?) Hagy válaszolhassak úgy, hogy saját kötelére akasszam. Azt – azt mondtam: - Nos,... - mondtam – Uram, hallott már ön a nagy zeneszerzőről, Beethovenről.

Azt felelte: - Persze. Olvastam Beethovenről.

¹⁸⁵ Azt mondtam: - Valószínű, hogy több szemétkosárnyi vázlatot tépett szét, de mesterműveket adott a világnak. Ezután már egy hangot sem szólt. Így folytattam: - Amikor ihlete volt, és ült a dolgozószobájában, leírt valamit. Odament a zongorához, és játszani kezdett. Nem volt jó, összefirkálta a vázlatot, és kidobta. De amikor teljes ihlete volt, és befejezte művét, akkor a világ egy mesterművel lett gazdagabb. Ó, mennyire éles az Ige, de mesterműveket állít elő, a szarát és a hüvelyt félreállítja, de Mesterművet hoz elő.

¹⁸⁶ Van még hét percem, hogy elmondjam mi történt tegnap előtt, ha azt akarom, hogy időben befejezzem. Július harmadikán itt voltam a – a közelben lévő bevásárlóközpontban (ami itt van rögtön, ahogy kimegyünk). Voltam a Pig Alley-ben (Disznó Köz) Rómában – Franciaországban, és voltam már New Yorkban és Los Angelesben, de a legerkölcstelenebb nők, akiket valaha is láttam, azok itt vannak Jeffersonville-ben, Indiánában. Sehol nem láttam ennyi ostobaságot és szennyet, mint ezek között az emberek között. Addig ültem ott, amíg a szívem fájni nem kezdett, és az Úr adott nekem egy látomást. Most elmondanám ezt a látomást. Nem tudom, hogy egyáltalán el tudom-e mondani, de először fogom ezt szavakba foglalni.

¹⁸⁷ Transzba estem. És ekkor volt velem valaki. Nem láttam senkit. Ez a valaki csak egy hang volt. És én – én felnéztem. És ahogy így néztem, azt mondta: “Előre megnézheted a Menyasszonyt.” És láttam tisztaöltözötű nőket felém jönni, akik a lehető – lehető legszebbek voltak, akiket valaha is láttam egész életemben. De mindannyian másképpen néztek ki, különféleképpen voltak felöltözve. Mindannyiuknak hosszú hajuk volt, és ők... olyan hosszabb ujjú ruhát viseltek, és szoknyában voltak, és így tovább, fiatal nők. Körülbelül, úgy saccolom, húsz évesek lehettek.

¹⁸⁸ Nos, itt van előttem kinyitva a Biblia. Értitek? Nem tudnék mást mondani, mint amit ténylegesen láttam. Ha azt kérditek: - Mit nézel? A válasz az, hogy egy órát. Ha kérditek: - Mit keresel? Embereket keresek – embereket nézek. – Mit nézel? – A Bibliát. Ez az... az igazat mondom; ez az, amit látok. Én

¹⁷⁸ Nos, nem lehetünk mindenütt jelenlévők, anélkül, hogy mindentudók lennénk. Még Isten sincs mindenütt jelen; Isten mindentudó. Mindentudó, ami azt jelenti, hogy – ami mindenütt jelenlévővé teszi Őt (Ő mindent tud). De azért, hogy élő lényé váljon, egy élő lényben kell benne lennie. De mivel Ő mindentudó, mindenhol ott tud lenni, mert mindent tud. Már az előtt tudott mindent, hogy... Már mielőtt a világ elkezdődött tudta, hogy hány bolha, tetű vagy bogár lesz, és azt is, hogy hányszor fogják lehunyni a szemüket, és minden mást, mert Ő mindenhol jelen van. Mi csak akkor tudnánk mindentudók – mindentudók lenni, ha végtelenek volnánk. Értitek? Csak egy dolog van a világon, ami végtelen: Isten. Ámen!

¹⁷⁹ És ilyenkor mi... Mi hát ez? Ez az ördög, aki egyenesen a mézszárszékre viszi őket, mindannyian egyenesen bemennek oda. Pontosán úgy, ahogyan a Biblia mondja. És itt van. Látjátok, egyenesen bejött a pünkösdiek közé, és egyenesen húzta őket, mintha... Ó, micsoda idők!

¹⁸⁰ Ó, az után a bizonyosság után, valaki azt mondta nekem, hogy... én – én... Jó, hogy nem mondtam sok mindent, mert talán le is tartóztattak volna, ott helyben; de arra gondoltam: - Hát itt van. A – a tanult emberek tudják. “A bölcsek felismerik majd Istenüket azon a napon.” – így van megírva a Dániel könyvében. Igen, uraim! Látjátok? A bölcsek meg fogják ismerni Istenüket; szemeik nyitva vannak ezekre a dolgokra.

¹⁸¹ Mikor azonban láttam, hogy mi történik, és azok a pünkösdiek ott álltak velem... Még Oral Roberts is úgy nézett rám. Felsőhajtottam. Hmm!

¹⁸² De amint ott állt, azzal a sok tudással a fejében, kifinomultan, tudjátok, minden ilyesmi. Nem olyan módon, ahogyan Isten kifinomulttá teszi az Övéit. Isten sohasem tanulással csiszolja az Övéit; Ő alázatban és az Ő kinyilatkoztatott Igéjének a hatalmával csiszolja az Övéit megmutatván annak a Magnak az alakját, melyből keletkezett.

¹⁸³ Valaki egyszer azt mondta nekem: - Branham testvér, – mondta – van valami, amit nem értek magával kapcsolatban. Azt kérdeztem, hogy mi az a valami.

Ott álltunk kint egy előszobában... Azt hiszem Dauch testvérnő és a többiek is ott voltak, és miután kezét fogtam Bill-lel, ott álltam, és a körülöttem álló emberekkel a sarokba húzódtunk, egy lekipásztor jött át a tömegen visszafordított gallérral, és azt kérdezte: - Miért van az, hogy maga mindig szidja az embereket? Majd hozzátette: - Ezek az emberek itt hiszik, hogy maga Isten szolgálja, hogy szelíd és kedves hozzájuk, meg ilyesmi. Hozzátette: - Ha prédikál mindig azt hallom, hogy szidja a nőket a rövid hajukért, és mert rövidnadrágot viselnek, és festik magukat, meg minden ilyesmi, és szidja őket,

kegyelme által, mivel Jákob “csalót” jelent; és ő az is volt. De Isten kegyelme vele volt. De József, József ellen semmi nem szól, csak egy kicsi karcolás, (mivel a talapzatnak szintén mesterműnek kell lennie) amikor azt mondta apjának, a prófétának, ”Mond azt a Fáraónak, hogy a néped teheneket tart és nem juhokat, mert az egyiptomiak számára utálatosak a birkapászorok.”

⁶⁴ De mikor az öreg próféta a fáraó elé járult, azt mondta: “A te szolgálid tehénpásztorok.” Így lett rajta az a karcolás. Látjátok? Ez az, ami miatt ez mégiscsak a mestermű.

⁶⁵ Nos, a talapzatok le lettek fektetve hiten, szereteten, kegyelmen keresztül a tökéletességig a pátriárkákon át.

⁶⁶ Most pedig a próféták, akik az Ige (Remélem, értitek ezt. Látjátok?), a próféták voltak maga a test, mely ez után következett ebben a nagy mesterműben - a próféták, nem a törvények, a próféták. Mivel a próféták voltak az igazolt Ige, melyből felépül a test és nem a pátriárkák, a próféták. Ők voltak az Ige.

⁶⁷ Végül, amint Ő elindult még egészen akkor Mózes napjaiban, és aztán át a prófétákon keresztül, minden egyes prófétán keresztül, míg végül felépült a test, feljebb és feljebb... És közülük is a legnagyobb János volt. Így mondja a Biblia. Jézus mondta: “Nincs nagyobb ember, kit anya szült e földre Keresztelő Jánosnál.”, mivel ő volt az, aki be tudta vezetni az igét. És azután végül eljött a hatalmas Fej, mindnek a Feje. A test többi része csak beszélt Róla.

⁶⁸ Az alapot a pátriárkák tették le, de a testet az Ige építette fel, ami a Próféták voltak. És aztán jön mindannyiuk Feje; Jézus színre lépett. Ott, amikor ez a Fejrész felkerült rá, Benne találjuk Isten kezének teljes munkáját. Megtaláljuk benne az Ige tökéletes tükröződését, mivel Ő volt az Ige, az Ige teljessége. Most Istennek újra megvan a tökéletes mesterműve, ahogyan Ézsaiás mondta: “Íme a Szolgám, a Mesterművem, melyet az évszázadokon keresztül alkottam, ez a tökéletes, aki eljön. És itt áll Ő pontosan Elöttem, egy tökéletes...” Az Ő saját képében tükrözve Istent... Mivel Ő azt mondta a János 14-ben, “Mikor Engem láttok, akkor az Atyát látjátok.”

⁶⁹ Ezután tehát, kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt; és az Ige ki lett alakítva és tükrözve azt, ami az Ige kezdetben volt, Őt, az Igét, mely a Mesterműben tükröződött az Ő saját hasonlatosságában, Isten újra az Ő saját hasonlatosságában, az Igeforma egy ember képében visszatükröződve – a Mestermű.

⁷⁰ Minden prófétának voltak hibái. Mindegyik egy kis rész volt. De itt jön végül azokon keresztül a Mestermű, a Tökéletes, teljesen hibátlanul, annyira tökéletes, magának az Alkotónak a tükröképe. Saját képe tükröződött a

Munkájában. Isten és Krisztus egyek voltak olyannyira, hogy saját Lelkét tette bele; és ekkor a képmás és az Alkotó is egyek lettek. Isten és az ő szobra, az Ő Mesterműve...Ahol Mózes – Mózes volt San Angelo – vagyis hogy Michelangelo munkájában, ott ez egy szobor volt, amely halott, mert az kőből készült. De itt a Mester Szobrász, amikor tökéletesítette az alkotását, belelépett abba.

⁷¹ Olyannyira tökéletesen az ember Megváltója, annyira tökéletes, annyira isteni (Bár nem vala ábrázata kívánatos), amikor az Élő Istennek ez a szüztől született Fia annyira tökéletessé és aláztatossá vált, és annyira Isten képmásává, hogy a nagy Mester, aki a prófétákon keresztül előhozta az életét (és Ő volt minden prófétának a beteljesedése)... Annyira tökéletes volt, hogy mikor Isten látta ezt, akkor lesújtott rá, és felkiáltott: “Beszélj!” Ahogy Michelangelo is tette: “Beszélj!”

⁷² Azt kérdezhetitek, hogy tényleg így volt-e. A Márk 9:7-ben ezt találjuk az Átváltozás Hegyén, mikor ott állt Mózes, a törvény, ott állt Illés, a próféták. Vissza egészen a pátriárkáktól, az apák, a törvény, a próféták, és mindannyian ott állnak, és hallatszik egy hang a felhőkből, “Ez az Én szeretett Fiam, Őt hallgassátok! És ha meg fogják hallani, beszél majd. Ez csak egy pár nappal azelőtt volt, hogy lesújtottak rá. “Ez az Én Fiam, akiben gyönyörködöm. Én formáztam Őt. Négyezer évig formáztam Őt. És most Ő annyira tökéletes, hogy le kell sújtanom rá, hogy beszélni tudjon. Őt hallgassátok. Ő az, aki tökéletessé lett. Ő – ő a mestermű.”

⁷³ Ne felejtsetek el, az egész Ószövetségen keresztül ő formálódott. Látjuk, hogy Ő a Szikla a pusztaságban, az összetört szikla a pusztaságban: “Én vagyok az a szikla, amely a pusztaságban volt.” De az egy kő volt; az akkor még nem jutott el a tökéletességig. De abban a formában Az követte a Gyülekezetet, hogy kihúzhassa belőle azt, amit tudott, és életet adhasson azoknak, akiknek tudott. De Ő volt az a Szikla a pusztaságban. Akkor még nem volt emberré formálva. Akkor még csak annak a mintaképe volt.

⁷⁴ Mózes látta Őt, mikor azon a sziklán állt. Látta Őt, amint tovatűnt, és ekkor ezt gondolta, “Egy embert láttam hátulról” Látjátok, a Szobrász megmutatta Mózesnek, aki Krisztus potenciális képe volt, hogyan néz majd ki a nagy mestermű tökéletesen kész állapotában. Isten megmutatta az Ő... Ő beleoltotta – vagy – vagy inkább kivetítette Mózesnek egy látomásként azt, hogy milyen lesz a Mestermű, ha elkészül. Ez egy ember háta volt, amint tovatűnt a pusztaságban.

⁷⁵ Emlékeztek, Michelangelo csak felkiáltott, és lesújtott a képmásra, és azt mondta: “Beszélj!” De mennyire másként történt ez Istennel, a Nagy Szobrásszal. Amikor Ő formált egy embert a saját képére, aki annyira tökéletes

ők elestek. Azután újabb évezredek teltek el; miközben Ő újra formázott; és mostanra készen lettek.

¹⁷⁵ A Mestermű megvolt, és lesújtott rá. Az oldalából pedig előlépett a segítőtárs. És ő ugyanabban a folyamatban növekedett. Most pedig újra visszatért, hogy a természettel, a Bibliával és minden mással együtt mutassa, hogy itt vagyunk.

A nemzetek szétzúzatnak; Izrael felkel,

A jelek, melyekről a Biblia beszél;

A pogányok napjai meg vannak számlálva,
(Csak gondolatok erre a sok szennyre, amely körül vesz minket!)

Szörnyűségek terhelik őket,

TérjeteK vissza, Ó szétszórottak, a
sajátjaitokhoz. (Így van. Jobban tennéd, ha
vissza,belemennél gyorsan, amíg lehet)

Most már tényleg be fogom fejezni körülbelül öt, esetleg tíz percen belül.

¹⁷⁶ Nézzük! A család hatalmas mesterműve. A férj és a feleség nem lehet igazi család anélkül, hogy egygyé váltak volna. Egynek kell lenniük. Ha ez nem történt meg, akkor az ő családjuk nem jó – a feleség és a férj között széthúzás van. Ez egy szörnyűséges családot alkotna. De közös megegyezéssel, szeretettel egymás iránt, ez a család. Most tehát ez volt Isten remekműve; és minden igazi család ezt igazolja. Látjátok? Most pedig a mestermű család újra megjelenik – Krisztus a Menyasszonyával, készen az eljövételre. A Második Ádám, a Második Éva, készen most már arra, hogy visszatérjenek az otthonukba. És az egész kép a megváltás volt, onnantól, ahol volt, visszahozva azt. Értitek? Pontosan úgy. Újra visszahozva azt.

¹⁷⁷ Ezután... Valamelyik nap, Keresztény Üzletemberek Találkozóján... Azt hiszem sokan ott voltatok. Amikor hallottam azt a lutheránus papot (vagy prédikátort, annak kellett lennie), amint felállt, és azt a nevetséges dolgot mondta, és nevetségessé tette vele azt, amiben hiszünk... A Teljesevangéliumi Üzletemberek pedig hagyták ezt történni. És azt mondta... A gallérját visszafordítva viselte. Mostanában sokan viselik így közülük. Így magyarázta: - Nos, sokan kérdezik, hogy miért hordom így a gallérom. Hogy így hogyan tudnak megkülönböztetni téged egy katolikus paptól. Így folytatta: - Nincs különbség, nem szabad, hogy különbség legyen. Tudom, hogy egy katolikus pap mindenütt jelen van (értitek?), hogy mindenütt jelen lehet.

miért, és minden ehhez kapcsolódó dolog ebben az időben lesz kijelentve. Ezt mondja az Ige? Akkor látjuk ezt. Akkor hát hol vagyunk? Látjátok? Hol vagyunk? Csak egyetlen dolog fontos. Az aratás közel van. Ő már túlérett. Készen áll az eljövételre.

¹⁶⁸ Figyeljétek meg! Nem sohasem lesz az. A... Aratáskor a Mag az eredeti állapotába tér vissza, és birtokolnia kell az Ige teljességét, ahhoz, hogy Mag lehessen. Nem lehet benne csak egy fél mag; egy fél mag sosem kezd el növekedni. Egész Magnak kell lennie. Nem azt kell kinyilatkoztatnia, hogy: "Hiszek a Szent Szellem keresztségben. Halleluja! Hiszek a nyelveken szólásban!" Ez csak a Mag egy része. De most mindez hozzá van adva. Halleluja! Látjátok? Az Élet, nem az ajándékok, hanem az ajándék Élete. Értitek? Értitek, hogy mit akarok mondani? Az idők végénél járunk, testvérek.

¹⁶⁹ Szár, címer, hüvely mostanra már elhaltak és elszáradtak. Már csak egy valaminek kell megtörténnie, hogy begyűjtsék őket az Egyházak Világtanácsába, hogy eléghessenek.

¹⁷⁰ Az Ige testé lett, pontosan úgy, ahogyan azt a Lukács 17 megígérte, és a Malakiás 4, és más is. Látjátok? Így van. Jelenések...

¹⁷¹ Mindaz az igaz Élet, mely a szárban, a címerben, és a hüvelyben volt, az most a Magban koncentrálódik, készen a feltámadásra, készen az aratásra. Az Alfából Omega lett. Az első utolsó lett; és az utolsó első. Az a Mag, amely bement, átment egy folyamaton, és újra Maggá vált. Az a mag, mely az Édenkertben lehullott, és ott elhalt, visszajött abból a tökéletes magból, amely ott meghalt, visszajött a tökéletes maghoz. A második Ádám. Az első Éva, amely elesett, és melyet a második reformáció használt – a második eljövétel, mint egy gyerekszülés, most újra igaz Menyasszonnyá vált, a Mag, egyenesen vissza, újra az eredeti Igével. Az Alfa és az Omega ugyanaz. Ő mondta, hogy én vagyok az Alfa és az Omega. Ő sohasem mondott valami köztes dolgot. "Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó." Ez az!

¹⁷³ Az első szolgálat és az utolsó szolgálat megegyezik. Az első Üzenet, és a második – az utolsó Üzenet egy és ugyanaz a dolog. "Én vagyok – Én voltam benne az Alfába; Én vagyok az Omega." "Eljön majd a nap, amely sem nap, sem éjszaka nem lesz, de estidőben lesz Világosság." Látjátok? Alfa és Omega; Ez lett az első és az utolsó. Ó, testvérek, egy – vagyis órákat tölthetnének ezzel.

¹⁷⁴ Egy család nagy mesterműve, a Második Ádám és a Második Éva most már készen az Édenkertre, a Milleneumra (Ámen!) újra a földön. Halleluja! A nagy Szobrász nem hagyta őket csak úgy ott feküdni. Időbe telt neki, mint ahogyan az is, amint évmilliókon keresztül alkotta meg az első tökéletes párt. És

volt, hogy Ő maga nyilvánult meg benne, Isten beszélt az ember képmásán keresztül, megmutatva azt, hogy mit fog Ő tenni. Ő beszélt a prófétáknak, minthogy a próféták a saját potenciális képükben voltak, ahogyan Ő haladt a Fej megformálása felé. De mikor Ő előjött a Fejben, akkor Ő teljesen Isten visszatükröződése volt. Ő önmagát mutatta meg. Azután összetört értünk... Nos, Ő számunkra a Mestermű, Isten Ajándéka, Jézus Krisztus, Örök Élet. Remélem sohasem fogjuk ezt elfelejteni.

⁷⁶ Amint látjuk a napokat elsötétülni, amint látjuk az árnyékokat elhalványodni... Amikor azt gondolom, hogy a nap már nem sokszor kel fel és megy le, és vége lesz ennek a nemzetnek. Tudjátok, hogy tegnap volt július 4., és hogy ekkor írta alá Thomas Jefferson a Függetlenségi Nyilatkozatot, ő és a küldöttség többi tagja, és szólt a Függetlenség Harangja, és mi független nemzetté nyilvánítottunk...? A történelem szerint soha sem volt olyan demokrácia, mely kétszáz évnél tovább tartott volna. És mindez 1776. Július 4.-én történt. És már csak 11 évünk van hátra. Meglesz ez? Nem! Nem lehetséges! Tizenegy év, és ha ez meglesz, akkor felborítja az egész történelmet.

⁷⁷ És látjuk ennek a kornak az állapotát. Látjuk az emberek állapotát. Látjuk a politika állapotát. Látjuk a világ állapotát. Ez nem maradhat meg! El kell süllyednie, mint a Titanicnak. Kell, hogy megbukjon! Mivel itt... Helyet ad – az egyik nemzet helyet ad a másiknak, amelyik megbukott. És ennek a királyságnak meg kell buknia, és minden más királyságnak is azért, hogy helyet adjanak annak a Királyságnak, amely eljön, és amely nem bukhat el. Mivel egy olyan Királyságot fogunk kapni, amelyet nem lehet elmozdítani Istennek e tökéletes képmásának, a Mesterműnek köszönhetően.

⁷⁸ Isten, mikor rá nézett, annyira a hatása alá került, annyira... Ahogyan látta Őt, olyannak, amilyen volt, és ahogyan látta az Ő formáját. Annyira a hatása alá került, amint látta, hogy ez egy Megváltó tökéletes ábrázolása egy Mesterműben - Jézusé, a Megváltóé. És Isten, hogy Őt magát összetörje, hogy megfizesse a Saját váltságát, Isten és Krisztus egyé váltak, azért hogy Isten törhessen össze a képmásban, hogy lehessen rajta egy karcolás... És ezért mondta Ézsaiás: "És mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek árát Ő fizette meg; és az Ő sebeivel gyógyulánk meg." "Tiszteltük Őt Isten által összetörve és kínoztatva. Mivel a mi bűneinkért sebesült meg; a mi gonoszságunkért zúzták össze. A békességünk árát Ő fizette meg; és az Ő sebei gyógyítottak meg minket."

⁷⁹ Az Isten-ember tökéletes képe, Isten emberi alakban természetfelettiből változott át a látomássá. És a látomás vetítődött ki a Képben. És a Kép tört össze azért, hogy a természetfölötti megízlelhesse a halált, Isten tökéletes

Mesterműve. Ő nem tudta ezt megtenni Mózesben. A prófétákban sem. Ézsaiás, akit fűrészek fűrészeltek egészen addig, míg darabokra nem fűrészelődött... Ő nem tudta ezt megtenni azokban a prófétákban sem, akiket megköveztek. Nem tudta megtenni, mivel nem érezhette mindezt. Mindezek csak egy-egy részletei voltak. De ebben a tökéletes Mesterműben Ő volt az Istenség teljessége testben. Nem csak Mózes tudta kivetíteni, a teljes lényét ki tudta vetíteni ebben a Személyben, és meg tudta ízlelni a halált az egész emberi fajért. Isten tökéletes mesterműve, Isten teljesen a hatása alá került, Ő lett minden idők Megváltója, hogy beszélhessen a háttérben lévőknek azoknak, akik a voltak és vannak.

⁸⁰ Minden ígélet Őbenne teljesedett be. Ő volt a tökéletesség Tökéletessége. Minden jelkép benne teljesedett be: a mi Rokon Megváltónk Ruth-ban és Boáz-ban; a mi Törvény-adónk a Sínai Hegyről; a Prófétánk a pusztaságból, amint lejön a hegyekből, amint jön a pusztaságból – amint jön az Örökkévalóságból, és emberré válik, a tökéletes Képmás.

⁸¹ Isten, a korokon keresztül, a pátriárkáknak körvonalazódva, megcsinálván az Ő emelvényét, és előhozta őket azokból a dolgokból, melyekre az alapot tette le. Erre kezdte el építeni az Ő Igéjét (a prófétákat), és végül elérkezett a tökéletes Prófétához, a tökéletes Alaphoz, Istennek a tökéletes látomásához.

⁸² És most azért, hogy ez megszólalhasson (Ő az Ige) – és azért, hogy az ige megszólalhasson, bele kellett helyezkednie a képbe. És azután, hogy a kép beszélhessen, rá kellett sújtania. Ő belejön a képbe. És azután azért, hogy megszólaljon, a tökéletes Megváltó... Az Ótestamentum minden jelképe benne volt.

⁸³ Amint valamelyik nap mondtam, az Ótestamentum Jehovája az Újtestamentum Jézusa. Igen!

⁸⁴ A velem egykorú férfiak és nők emlékezhetnek, hogy szerte az országban nagyon sok kínai mosoda volt. Amikor a kínaiak ezt először elkezdtek a nyugati part felől haladtak egyre keletebbre, átjöttek a keleti országreszen erre felé. És ezek az emberek nem igazán ismerték a mi nyelvünket és szokásainkat, de kitűnő mosodások voltak. És nem tudták úgy megírni a cédulákat, hogy a saját ruhádat kapd vissza. De a kínaiak hordtak maguknál egy köteg teljesen üres cédulát. És amikor valaki behozta a szennyesét, akkor eltépett egy cédulát valahogy, és az egyik felét megtartotta a másikat odaadta az illetőnek. Nos ez a mai rendszernél még jobb is volt valamivel, mert, amikor mentünk, és kértük a saját ruháinkat, akkor annak a két résznek pontosan illeszkednie kellett. Nem lehetett hamisítani, ha arról volt szó. Egyszerűen lehetetlen volt. Levelekről készíthetünk másolatot, de azt a tépést nem lehet leutánozni. Annak teljesen illeszkednie kell a másikhoz. Ezért, a

¹⁵⁹ Nos, mivel egy pár perc múlva be kell fejeznem, szeretném, ha egészen megértenétek valamit, amely éppen most történt.

¹⁶⁰ A Malakiás 4 visszahozza, visszahozza az eredetét. A Menyasszony egy csapással kivetett az egyházból – a gyülekezeti testből, a Mester csapásához hasonlóan ugyanabból az okból, ő az Ige, éppen azért amiért József kivetett a testvérei közül, mivel ő is az Ige volt. És Jézus is egy csapással kivetett az Ő testvérei közül, mivel Ő az Ige volt. A gyülekezet kivetett – a Menyasszony egy csapással kivetett a gyülekezetből, mivel ő is az Ige. Itt újra találkozunk a fejlődés fázisaival: egy, kettő, három. Látjátok? Pontosán ez az.

¹⁶¹ Az Ige, az élő és cselekvő Ige, a Bibliai Menyasszony, nem valamiféle ember alkotta Menyasszony, hanem a Biblia Menyasszonya, akire Isten lesújtott és akit meggyötört. Ábrázata nem vala kívánatos, utált volt, és nem gondoltunk vele, aki Isten által verettetett és kínoztatott. Így igaz. Egyedül áll. A Jelenések 3 szerint minden felekezet lesújt rá. Egy csapással ki lesz véve a Laodicea-i korból, amelyben felnövekedett. Értitek?

¹⁶² Ez a gyülekezet a Laodicea-i korszakban növekedett. Ez a hüvely. De, ha a többiek mentek... Hát nem látjátok ezt, ti pünkösdiel? Ha az hüvely volt és meghalt, ha annak a szárnak meg kellett hálnia, ha annak a címernek el kellett hálnia, akkor a hüvelynek is el kell hálnia. A szerveződés három fázisa.

¹⁶³ És ne feledjétek... Azt mondtátok: “Nos hát, sok címer van itt körülöttünk; sok van belőle.” Igen! Vannak metodisták, baptisták, presbiteriánusok, lutheránusok, Krisztus Gyülekezetéhez tartozók, mind ezek a kicsi dolgok, melyek ráhullottak, levelek és mindenféle más dolog lett ráaggatva; de az eredeti az reformáció volt. Értitek?

¹⁶⁴ Egyedül áll, mint a Vőlegény, az emberek által elutasítva, és a gyülekezetek által kivetve és elutasítva. A Menyasszony így áll. Mi ez? Ez az Ő Mesterműve. Értitek? Ez az Ige, aki által Ő cselekedni tud, és aki által ki tud nyilatkoztatni – kivetetten.

¹⁶⁵ Tehát a szár, a címer, és a hüvely sohasem válik Maggá (nem!), egyre inkább hasonlít a Maghoz. Most, az aratás idején a Mag visszatért az eredeti Életéhez, a Bibliához. A Malakiás 4 mondja, hogy ez így lesz. Ő, mennyire igaz ez!

¹⁶⁶ Ennek egészen... Ahhoz, hogy ez így legyen, kell, hogy egészen az Ige legyen. Igaz?

¹⁶⁷ Nos, mit is mond a Jelenések 10, mi fog történni? Miért kellett Tucson-ba utaznom? Hogy megnyíljon a Gyülekezet számára... A hetedik angyal hírnökének napjaiban (a hetedik angyal üzenete) Isten teljes Igéje kinyilatkoztatásra kerül. Az a pecsét, melyről a teljes szár lemondott, és hogy

egy trombitát, és kijöttek; azután pedig ők is szervezetté váltak. De ne feledjétek...A hüvely után (az addigra már három fázis, amint ezt tudjuk) már nincsen más csak a Termés. Ó, Istenem! És azután a Gabona lett kitéve mindegyikből. Ámen és ámen! A Mag Ige elkezd megformálni magát, és az Élet előjön ...

¹⁵³ Most pedig figyeljétek. Ha a Vőlegény, a kezdet, az első Vőlegény... Ez a megformálódó Menyasszony. Emlékezzetek a Gyülekezet Pünkösdnél kezdődött, és Nicea-nál bukott el. Kicsírázott, nem úgy, mint az igazi gabona, nem; valamennyi Élet volt benne, de kicsírázott, hogy megcsinálhasson egy szervezetet. És átutazott azon a szervezeten. Azután pedig mit csinált? Azután továbbment - abból a szervezethez tovább egészen egy másik szervezetbe, átment az Ige egy következő fázisába: Megigazulás, Megszentelődés, Szent Szellem Kereszttség. Látjátok? És amint átment ezen a száron, ezen a folyamaton, mind több és több lett.

¹⁵⁴ Ne feledjétek, a kis virágpor jobban hasonlít – a címer jobban hasonlít a magra, mint a szár. És a hüvely jobban hasonlít a magra, mint a címer. Maga a mag mégis mindezek felett van. Látjátok? Csak szállítóeszköz a számára, hogy előhozhassa önmagát.

¹⁵⁵ Figyeljétek meg. A Menyasszony ... Ha a Mennyasszony kezdetben az Ige volt – vagy a Vőlegény; és így ha a Menyasszony a Vőlegényből vétetett, akkor Neki is az Igének kell lennie.

¹⁵⁶ Figyeljétek meg. A Menyasszonynak kell lennie ... Miért? Miért a Vőlegény a kijelentett Ige, egyszerűvé téve? Azért, mert a Menyasszony és a Vőlegény Egyek. A Menyasszony csak egy darab, mely a Vőlegényből tört ki egy ütés következtében. Ott van a Mestermű. Rá lett sújtva...?...

¹⁵⁷ Michelangelo nem tudta ezt reprodukálni; nem tudta visszatenni azt a részt. De Isten meg fogja tudni csinálni. Ő vissza fogja hozni ezt a kicsiny Menyasszonyt, azt a letöröttet, egyenesen vissza az eredeti Ige oldalába. És íme ott van; az a Mestermű, a család újra visszatér az Édenkertbe.

¹⁵⁸ Hogyan fogja majd ezt megtenni ez a Menyasszony? Hogyan fogja ezt megtenni ez a Búza? A Malakiás 4-ben az áll, hogy az utolsó napokban minden helyre lesz állítva. Micsoda? Helyre állítva, vissza a kezdetekhez. Vissza viszi. "Vissza fogom hozni, így szól az Úr, azokat az éveket, melyeket a sáskák, és hernyók, és az ezekhez hasonlók elpusztítottak, újra vissza fogom hozni." A Malakiás 4 azt mondja, hogy Ő az emberek szívét visszafordítja, az emberek hitét vissza újra az eredeti atyákhoz. Látjátok? Itt láthatjuk ezt, egészen itt előttünk, Gyülekezet. Hol vagyunk?

tiszta ruháidat, melyeket behoztál, csak ezzel a jeggyel tudtad kiváltani, mert ez illett ahhoz, ami ott volt meg.

⁸⁵ És amikor Isten, a próféták által és a törvény alatt, minket bűnre kárhoztatott... És a törvény nem ismeri a kegyelmet; csak megmondja neked, hogy bűnös vagy. De mikor Jézus színre lépett, Ő volt a beteljesedés. Ő volt a – a beteljesítése mindannak, amit Isten ígért. Ő volt az ígélet tökéletes mása. Ezért tehát az Ótestamentum minden ígérete Jézus Krisztusban lett beváltva. Mózesben nem lehetett beváltva. Egyik prófétában sem lehetett beteljesítve, de a Mesterműben be lett váltva. És egyezett mindazzal, amiről Ő megmondta, hogy meglesz. Így kell a gyülekezetnek is pontosan összeilleni azzal, amit Isten megígért. Ennek, annak a résznek kell lennie, mely letört Belőle. Így ha az eredeti az Ige, akkor az, amely Belőle lett kivéve az is az Ige, hogy összeilljen a párjával.

⁸⁶ Ezért a kínai... mondhatnánk, hogy... Ahol a törvény kárhoztat téged, és azt mondta, hogy te piszkos vagy, és bűnös, és börtönbe küldhetett; de amikor Ő eljött, Ő volt a jegy párja annak, ami alapján kiszabadulhattál, és visszahozta, hogy össze lehessen azt tenni egyé – az a megváltás, melyet Isten még az Éden kertjében megígért: "A te Magod a kígyó fejére tapos, az Ő sarka a fejét – a fejét tapossa."

⁸⁷ Nos, itt van ez a tökéletes Mestermű, melyet Isten alkotott. Nos, tudjuk, hogy Ő volt minden, ami meg volt ígérve. Ő minden ígélet, minden prófécia, minden amiről Isten ígéletet tett: "A te Magod a kígyó fejét tapossa." Nos, Ő nem tudta a törvénnyel taposni. Ő nem tudta a prófétákkal taposni. De akkor meg tudta tenni, amikor a nő Magja a Mesterművé, Krisztussá vált. Ő volt az a kő, melyet Dániel látott kiszakadni a hegyből. Ő volt az, aki zúzni tudott. Ő volt az, aki a kígyó fején tudott taposni.

⁸⁸ Az Ő élete pontosan a Mózesének a párja volt. És a Dávidénak is. Nézzük, hogy valóban Ő volt-e az, hogy Ő-e a jegy párja.

⁸⁹ Figyeljük meg Dávidot, elutasított királya saját népének. Ő... Egy napon, mialatt ő... A saját fia lázadt fel ellene. És elválasztotta és megosztotta Izrael seregeit. És ő... Dávidnak a saját népe miatt kellett elhagynia a trónját. És mentében volt egy férfi, aki utálta őt; és az az ember éppen arra ment, és leköpte Dávidot. A testőr kihúzta a kardját, és így kiáltott: "Levágom ennek a kutyanak a fejét, amiért az én királyomra merészelt köpni!"

⁹⁰ Dávid így szól: "Hagyd békén Isten mondta neki, hogy ezt tegye." Nem látjátok? Szomorúság férfია, ki a bánatot ismeri, Ő úgy áll, mint bárány a nyírói előtt, némán. Látjátok? Ő mondta azt. De lehet, hogy Dávid nem tudta annak az értelmét, amit mondott. De olyan ötszáz, hatszáz vagy talán egy kicsit még több

évvel később, Dávid Fia ugyanazokon az utcákon ment végig, és leköpték Őt. De nézzük mi történt, mikor Dávid – mikor Dávid... Miután menekültté vált, és miután vége lett a száműzetésének, mikor – mikor visszament, az az ember békességért és kegyelemért könyörgött hozzá. Még azok is látni fogják Őt, amikor visszajön, akik lesújtanak rá.

⁹¹ És ezután látjuk Józsefnél, hogy József egy előkelő származású fiú, az utolsó, a talapzat legfelső része, amelyre a mesterműnek kellett felépülnie. A hitből, a szeretetbe, és a kegyelembe a tökéletességig. Így volt ez a kezdetek kezdetétől, előjövve a tökéletességig Krisztusban.

⁹² Figyeljétek meg, hogyan volt ábrázolva Józsefben, a talapzat tetejében, mindannyiuk legtokéletesebbikében. Tudjuk, hogy József megszületett az ő családjába; és ő a törvényes asszonytól született, aki Jákób felesége volt. És figyeljétek meg azt is, hogy amikor megszületett, az apja szerette őt; és a testvérei ok nélkül gyűlölték őt. Miért gyűlölték? Azért mert ő volt az ige. Látjátok az igazi talapzatot? Látjátok, hogyan jött a talapzat teteje. Most nézzük, amint a test feje eljön. Nos, figyeljétek, amint a Mennyasszony feje eljön. Látjátok? Ő volt az ige. És utálták, mert látnok volt. Előre látott dolgokat, és azokat el is mondta nekik. És azok a dolgok megtörténtek; nem számít, hogy mennyi késéssel, de megtörténtek. És mivel ő szellemi volt, a testvérei kiközösítették. Szeretniük kellett volna. De utálták, mert ő egy próféta volt, és szellemi. És utálták.

⁹³ Vegyük észre, hogy majdnem harminc ezüstért eladták, bedobták egy gödörbe, és halottnak hitték, de ki lett véve a gödörből. És a kísértése idején a börtönben, a pohárnok és a-pék... Tudjuk, hogy a pohárnok megmenekült, és a pék elveszett. És Krisztus börtönében a kereszten, az egyik megmenekül, a másik elveszik – két tolvaj, két bűnös.

⁹⁴ És azt is látjuk, hogy kikerül a börtönből, és ő lesz a Fáraó jobb keze, úgyhogy az emberek csak Józsefen keresztül beszélhettek a Fáraóval. És amikor József eltávolodott a Fáraó trónjától, egész Egyiptomban megszólaltak a trombiták, és így zengedeztek: "Hajoljon meg mindenki József jár erre!"

⁹⁵ Így lesz ez Jézussal is. Mennyire szerette Őt az Atya, és mennyire gyűlölték Őt ok nélkül azok a felekezetbeli testvérek. Eladták harminc ezüstért (úgy ahogy Józsefet is), és beletették a gödörbe feltételezve, hogy halott. A kereszten az egyik elveszett, a másik megmenekült. És felemelték a keresztről, és Istennek a hatalmas Szellemnek a jobbánál ül a Dicsőségben, mely mindenek előtt benne fejeződött ki. És nincs ember, aki Jézus kikerülésével beszélhetne Istennek. Gondoljatok csak bele! És amikor majd elhagyja a trónt, és elindul, a trombita felharsan és minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv vallja majd...

¹⁴⁵ Figyeljétek meg. A mag előbújik. Az az Élet előjön, és már nem megy vissza. Ez után már nem lesz több feltámadás. Az Élet feljön, hogy bemehessen a tökéletességébe, egy feltámadásba.

Figyeljétek meg, hogy a hüvely hozza elő... A-a... Figyeljétek meg, hogy a hüvely kitolja magából az eredeti magot. A Jelenések 3.-ban ezt találjuk.

¹⁴⁶ Emlékezzetek, hogy a Hét Gyülekezeti Kor közül semmilyen más gyülekezet nem tette ki magából Őt a Bibliában. Hányan emlékeztek erre? Ő átment a Gyülekezeti Koron, hogy valami mást alkosson meg. De ez az. Nincsen más. De a Szobrász újra visszatért a tökéleteshez, az Igéhez. Látjátok? Nem fog visszamenni. Mennyire más ez! Igen!

¹⁴⁷ Ó, és figyeljétek. Aztán amikor a hüvely előjön ugyanúgy néz ki, mint maga a gabona. Azonban mikor a gabona Élete elkezdi elhagyni a hüvelyt, hogy bemehessen, hogy megcsinálhassa a Gabonát (a Mennyasszonyt), a hüvely feltáruul, és kilöki magából a Gabonát. Ugye így történik ez a természetben? Pontosan ez történt a Gyülekezettel.

¹⁴⁸ A Jelenések 3.-ban az áll, hogy a Laodicea-i Korszak kivetette Őt. Vegyétek hát észre, nem ment vissza más korokba, mivel még volt valami más, amit meg kellett tenni. Csak áthaladt, és ment a következőbe. Mondtam már nektek többször, hogy már nem jön újabb felekezet. Elérkeztünk a végéhez. És kitétek Őt, miért? Ő – Ő – Ő újra az Ige. Ő ugyanaz, amely leesett oda. Ő ugyanaz az elmélet, mely a legelőször volt.

¹⁴⁹ És amikor a mag Ige elkezdi növekedni, akkor a hüvely magából hozza Azt elő. Az Élet minden mást elhagy, hogy követhesse; ilyenek az igaz hívők, az Életet követik, bárhová menjen is Az.

¹⁵⁰ Mint Izraelben, a tökéletes mintaképben. (Bár lenne még időnk...már csak egy pár percem van) A kezdetben azonban a tökéletes képben mindenhol Élet volt ahová a Tűzoszlop ment; Isten volt az a Fény. És nem számított, hogy éjfél volt, az sem, ha egy különösen jó helyen voltak, amikor a Tűzoszlop elindult, felhangzott a trombita, és Izrael követte Azt. Hallelúja! És amikor a trombita szól, akkor Luther Márton kiment vele. Azután pedig megszervezte... Megölte... Nem ő maga, hanem az utána következő. És azután Isten kivette onnan az Életet, tovább vitte, és eltemette egy sírba.

¹⁵¹ Azután jött Wesley. Látta azt a hatalmas szervezetet, és erre megfújta a megszentelődés trombitáját, az Igét. Látjátok? Mikor pedig ezt tette, akkor ők kimentek onnan, ki – kifele – egyenesen kifele Lutherből, el egyenesen a metodistákig.

¹⁵² Mikor pedig a pünkösdiek látták, akkor ők fújtak meg egy trombitát. Itt az ideje, az ajándékok visszatérésének. Tudjátok, hogy mit tettek? Megfújtak

virágba, a virágból a hüvelybe, és a hüvelyből jött elő a mag. Nem... Szár, virág, hüvely!

¹⁴⁰ Amikor élet volt bennük az ébredésük korai szakaszában helyet adtak az Élet mag egy bizonyos részének; de amikor szerveződni kezdtek az Élet kiköltözött onnan. Ezt bizonyítja az egész történelem is. Soha semmilyen szerveződés nem tett semmiféle nagy dolgot, miután szervezetté vált. Halott lett. Így van.

¹⁴¹ Nézzétek, hogyan megy tovább az élet. Tovább költözik.

¹⁴² Figyeljétek meg. Az általuk tett dolgok, mindaz ami történt, és melyet a történelem is bizonyít mind pontosan úgy történtek, mint ahogyan a gyülekezet alakulása, egészen addig, amíg Ő már nem tudta újra hasznukat venni. A szervezet ott porosodik a polcon. Minden gyülekezet történetében a szerveződés után a halál következett. És a szervezet elhalt, és soha többé nem éledt fel. Hát nem látjátok? Férfiak, akik vakok vagytok, nyíljon ki végre a szemetek! A természet és az Ige együtt, működve bizonyítják itt a szemünk láttára, hogy ez az igazság, hogy ez az igazság: Az az élet elhagyja a szarát, hogy kinőhessen a címer, a címerből jön elő a hüvely, és a hüvelyből újra átmegy az eredetibe.

¹⁴³ Vegyétek észre, hogy az már használhatatlan az Ő számára. Mennyivel inkább észrevehető az életnek ez az utazása a gabonánál, mint a fa esetében. Isten fának hívta az Ő népét. Értitek? Az élet lehullik a fáról, és újra visszatér, lemegy és feljön. Értitek? Lemegy, és vissza feljön. De a gabonamagnál az az eredeti szárból indul ki felfelé a száron, a címeren, és a hüvelyen keresztül; és amelyik részt elhagyja az elhal, úgyhogy azon újra már nem mehet keresztül. Mi ez? Akkor már használhatatlan. Az tovább halad a tökéletesség felé. Ámen! Hát nem veszitek észre, hogy Ő miért nem használt soha szervezeteket? Újra már nem tud azokba visszamenni. Az már halott! De az Élet tovább költözik egyikből a másikba. Értitek? Tesznek bele hitvallásokat és hozzáadnak mindenféle... “Hogyha valaki ezekhez hozzátesz,...és ha valaki elvesz...” Látjátok? Ő el van zárva azoktól. Annak az Élet magnak kell lenni, amely mindig tovább megy.

¹⁴⁴ Ezt most példázatként használom a Mennyasszonyra, a Mesterműre, amely megformálódik. Amint a Mestermű elesik, jön egy újabb Mestermű. A Mestermű elbukott Nicea-nál, Rómában. Majd Nicea után átment egy folyamaton; de újra visszajön abba a Mesterműbe, kiigazítva, mivel Ő annak az Igének a része, melyet Ő mondott. Neki szeplő és ránc nélküli Gyülekezete lesz. Annak nem lesz semmilyen kapcsolata egyetlen szervezettel vagy felekezettel sem (azok átkozottak). Átment azokon, de nem lesznek ott soha.

⁹⁶ Gondoljatok csak bele, Ő a bőség fiaként született. Minden, amit tett virágzott, bármi is volt az, börtön vagy akármi más, mindenből csak jó származott. És meg is ígérte minden gyermekének, hogy rajta keresztül minden javára válik az Őt követők számára, legyen az betegség, rabság, halál, bánat, vagy bármi, minden javára van az Őt szeretőknek. Ő megígérte, és ennek így kell lennie. Annak ott kell lennie. Ő benne ez testi formában jelenik meg. Ő volt Isten tökéletes képmása.

⁹⁷ Nos, itt azt is látjuk, hogy mikor majd újra eljön... Ne felejtsetek el, József kijelentés által megmentette a világot nagy prófécijával. A világ meghalt volna József nélkül. És a világ – a világ meghalt volna Jézus nélkül: “Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszék.” Isten megtartja az Életet.

⁹⁸ Így mehetnénk tovább és tovább. Mivel Ő egyszerűen Dávid képmása volt. Ő volt a Mózes képmása, az Illés képmása. A József képmása volt. Minden egy ábrázolás, melyet az Ószövetség előre kibont, és ez teljesen beleillik ebbe az ábrázolásba. Mi ez? Egy tökéletes Megváltó bontakozik ki azért, hogy elvihessük a régi, szennyes ruháinkat a mosodába, és azután elmehezzünk visszakerülni őket. A bárány vérében lett megmosva. Követelhetjük a saját dolgainkat. És mindent kérhetünk, amiért Ő meghalt. Tehát Ő volt a tökéletesen megformázott ige.

⁹⁹ Tetszett az Istennek, a nagy Szobrásznak, hogy lesújtson rá, és az is, hogy ezt ily módon tegye meg. Látjuk őt, ahogyan ez az Ézsaiásban meg van írva: “Mi mindannyian láttuk Őt. Elfordítottuk a fejünket. Ábrázatát nem tartottuk kívánatosnak (mindenki róla beszélt, és mindenki gúnyt űzött belőle. Én most erre a napra is vélem ezt. Mindenki gúnyt űz belőle. Látjátok?). Mi mindannyian láttuk Őt, reá tekintettünk. Mi mindannyian láttuk Őt Istentől megveretve és sújtva.” Pedig Ő... Mi volt az, amiért mindezt megtette? “És Ő megsebesített a bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért.”

¹⁰⁰ Nos, folytathatnánk ezt így tovább, de hiszem, hogy most már látjátok, hogy mire gondolok – Isten újra felépíti az Ő mesterművét.

¹⁰¹ Azonban nem szabad elfelejtenünk azt, hogy mindennek a kezdetén, amikor Ő belevágott az Ádám oldalába, akkor ki is vett onnan valamit. Nos, azért sújtott le Krisztusra, hogy kivegyen belőle valakit, valakit, aki az Ő családja lehet, a Menyasszonyt, azért hogy egy Menyasszonyt adhasson neki. Így amikor a Mesterműve tökéletessé vált, le kellett sújtania rá, hogy kivehessen belőle, nem egy másik darabot, nem egy másik teremtést, hanem ugyanazt a teremtést.

¹⁰² Testvéreim, ne értsétek ezt félre, inkább gondolkozatok el egy pillanatra. Hogyha kivett öbelőle, az eredeti teremtből, hogy megalkossa számára a menyasszonyt... Nem alkotott soha új teremtést; az eredeti teremtésnek egy részét vette csak. Akkor, ha Ő az Ige volt, akkor a Menyasszonynak vajon minek kell lennie? Az eredeti Igének, az Igében lévő Élő Istennek.

¹⁰³ Kimberley, Dél-Afrika. Egyszer elnéztem, hogy a gyémántok hogyan kerülnek elő a föld alól. És láttam, ahogyan ott hevernek a földön, mintha... Szóval, a bánya vagy telep felügyelője szedte nálam az imajegyeket az imasorban. Azt vettem észre, hogy többtízezer dollárt érő gyémánt volt felhalmozva, de azok a gyémántok nem ragyogtak még akkor sem, ha fény alá tették őket. Egyszer megkérdeztem a bányák felügyelőjét: - Miért nem ragyognak ezek a gyémántok?

¹⁰⁴ Azt válaszolta: - Még nincsenek megvágva. Meg kell vágni őket. Vágás után már visszaverik a fényt. Látjátok.

¹⁰⁵ A mesterművet meg kell vágni. És figyeljétek meg. Mivé vágják őket? Darabokat vágnak le róla? Nem, nem! A darabokból lemezjátszótűt csinálnak. És ráhelyezik egy lemezre, amely önmagában a világ számára láthatatlan zene; de a tű az, amely előhossa ezt a zenét, mely előhossa az ige valódi értelmezését.

¹⁰⁶ Az Ő élete olyan volt, mint a többi emberé. Tetszett az Istennek, hogy lesújtson Őrá. És vajon miért sújtott le rá? Ugyanabból az okból, amiért Ádámra le kellett sújtania.

¹⁰⁷ Látjuk Őt Isten által megbüntetve, meggyötörve és megkínózva, a tökéletes bárány a bűnösökért megöletve, egy tökéletes Mestermű.

¹⁰⁸ Most Isten újra, már közel kétezer, egy Mesterművet készít a Maga számára, mert azért sújtott le rá, hogy kivehessen belőle egy darabot (egy részt), egy bordát, azért, hogy Feleséget alkosson a számára. És abból a tökéletes Mesterműből, melyre lesújtott a Golgotán kivett egy darabot. Ez pontosan az Újtestamentum, és csakis az lehet. Ő betöltötte az Ótestamentumot. Most pedig ez az Újtestamentum egy másik rész, melyet be kell tölteni. Látjátok a Régi és az Új, férj és feleség (értitek?); és az Új – illetve a Régi kellett ahhoz, hogy előremutasson az Új felé. Krisztus kellett ahhoz, a Mestermű, hogy azt beteljesítse. Most pedig az Ő Mennyasszonya fog mindent beteljesíteni, ami az Újszövetségben van. Egy másik Mestermű, mely éppen most van készülöben.

¹⁰⁹ Ahogyan ennek a Mesterműnek a megalkotása négyezer évig tartott, most már majdnem kétezer éve dolgozik egy másik Mesterművön, Krisztus Mennyasszonyán, egy újabb Mesterművön. Ezt az ő örök, sohasem változó módszerével készíti, ugyanazzal a módszerrel, mellyel a Mesterművet

¹³⁴ Figyeljétek meg! Itt az élet, mely a szárban, a címerben volt, most mindez a magban ér véget. Az élet, mely az eredeti magból jött ki, különböző folyamatokon ment keresztül, három különböző folyamaton, és azután visszafordul egészen az eredeti állapotába. Halleluja! Ó! Én vagyok a világon a legboldogabb, mert Isten megengedte, hogy lássam ezt!

¹³⁵ Nézzétek meg, hogy milyen tökéletesen együtt munkálkodik az Ige és ezek a – a természet ugyanígy működik. Ugyanúgy ahogy bebizonyítottuk a feltámadást: Ébredés; a nap lenyugszik és újra felkel; a levél lehullik a fáról, és a gyökerekbe kerül a nedvvel, és újra felfelé megy és a nedvvel a levél jön vissza felfelé, hogy azután újra leeshessen a földre. A fa élete visszaszívja magába, a kalciumot és a káliumot, és egyenesen felszívja egy másik levélhez. Látjátok? Az egész természet, minden megegyezik Isten Igéjével. Itt pedig teljesen és tökéletesen így van ezekben a Gyülekezeti Korokban. Ez az oka annak, hogy a Szent Szellem lejött, és leírta azokat a dolgokat, s ezután nekünk adta őket úgy, ahogyan ez megtörtént. Pontosán így.

¹³⁶ Figyeljétek csak meg! Az az élet, mely a hüvelyben, a szárban, a címerben, a hüvelyben volt mind a magban gyűlik össze. És a szárban lévő élet ment tovább – tovább, hogy a következő rész elkészülhessen. A Megigazulás utat csinált a Megszentelődéshez. A Megszentelődés vezetett a Szent Szellem keresztségig. A Szent Szellem keresztség készítette el az utat Magának a Szent Szellemnek, hogy tökéletességben egyenesen lejöhessen, újra vissza az Igéhez, hogy kinyilvánítsa Magát.

¹³⁷ De ami elfelekeztesedett, az meghal. Úgy ahogyan a Lutherben lévő Élet ment, hogy Wesley előléphessen. És - és Wesley-ből ment át a pünkösdiekre. És a pünkösdiektől pedig eljutott az eredeti mag megteremtéséig. Mire... a pünkösdi mozgalom a Wesley-ből nő ki egészen addig az ideig. Azért nőtt ki a pünkösdi mozgalom Wesley-éből, mert nem volt felekezet, a pünkösdi mozgalom nem felekezet volt. Azután a pünkösdiiek elkezdtek szerveződni. És mi lett belőle? Hüvely lett. Úgy nézett ki, mint az igazi. És mindenki...

¹³⁸ Ki látott már közületek magot – a gabonán megjelenő magot? Mi a legelső apró dolog? Pontosán olyan, mint a mag, de az a hüvely. Látjátok a három fázist? Szár, címer vagy virágpor, azután pedig a hüvely. Azután pedig a hüvelyen keresztül az eredeti mag. Nem a mag, hanem a mag Élete megy keresztül azon, hogy maggá váljon. Ámen, ámen! Értitek ezt? Mi ez? Egy feltámadás. Visszatérés egy Mesterműhöz, egy olyanhoz, ami a földbe került.

¹³⁹ A Wesley féle mozgalomból jött elő a pünkösdi, mert Wesley szervezetté vált. A pünkösdiiek nem szervezetként léptek elő, de azzá váltak. Azért, hogy megformázhassák a hüvelyt. Az Élet igaz Igéje volt születendőben akkor egészen az eredeti gabonáig három fázison keresztül: át a száron, a

¹²⁶ Figyeljétek meg a természetet. A természet pontosan Isten, Isten, amint a természetben munkálkodik, ennél több nem is lehet. De a pünkösdi ébredéstől kezdve, azt gondolják, hogy a mag volt... Ez nem így van. Figyeljétek tehát! Az valami olyasmi volt, ami úgy nézett ki, mint a mag. Nos, figyeljétek meg, mit mond Jézus a Máté 24:24-ben, hogy az utolsó napokban a két szellemiség olyan közel lesz egymáshoz, hogy még a választottakat is megtevesztené, ha ez lehetséges volna.

¹²⁷ Nos, az a szár egyáltalán nem olyan, mint a mag; a címer sem olyan, mint a mag. De vegyétek észre, nem a Luther napjaiban, hanem az utolsó napokban.

¹²⁸ Először (ülnek itt búzatermesztők) – először mi jelenik meg a búzából? Azt hihetnénk, hogy a mag, de ami először megjelenik az a hüvely. Kiformál egy apró külső valamit, valami olyasmit, ami megtartja a magot. Kiformál egy hüvelyt. Azonban a hüvely ugyanúgy nem mag, ahogyan a szár vagy a címer sem volt az; az kizárólag csak az élet hordozója lehet, a gabonamag, amiről a János 12-ben Jézus beszél.

¹²⁹ A búza, a címer után, Wesley után, hüvelyt növeszt, amely bármely máshoz hasonlóan a leginkább úgy néz ki, mint a mag. A hüvely egyre jobban úgy néz ki, mint a mag – mindig tovább fejlődik a gabonaszem képére, amely a földbe hullott. És amikor kifejlődik a szár, abban élet van, de az még nem a szem. Majd kifejlődik a címer, a pollen, de még az sem a gabonaszem. És ezután fejlődik ki a hüvely. És az pontosan olyan alakú, mint a búza, pontosan olyan, mint a búza termése; de az még mindig nem a búza. Csak teljesen olyan alakú, tökéletesen olyan alakú.

¹³⁰ A pünkösdiek ugyanúgy jelentek meg, mint a búza. Egyik a másiktól fejlődött ki, egyik a másiktól, de ők csak hordozók. Felekezetté váltak. Ezt tette pünkösdi, felekezetté vált. És mit tettek a pünkösdiek, amikor ugyanolyanná váltak, mint a búza? Egyenesen visszamentek, mint a Jelenések 12-ben, a testvér felekezetükhöz. Ezt mondta – pontosan ezt mondta Jézus.

¹³¹ Most pedig figyeljétek. Az Evangélium Lutheren keresztül jött, Wesley-n át a pünkösdiekhez. És az utolsó időkben még a kiválasztottakat is meg fogja téveszteni, ha lehetséges volna – a kiválasztottakat! Ó, pünkösdi testvérek, hát nem látjátok?

¹³² A legelején a búza ugyanolyan, mint a mag, amikor kezd maggá formálódni; de ez nem a hüvely. Felekezetté váltak, pontosan azt tették, amit Luther idejében tettek. A jelenések 17-ben ugyanez van írva a gyülekezetekről.

¹³³ Nos, a gabonamag eredetiben Nicea-nál esett el, mivel az volt az első felekezet.

elkészítette, az Ő Igéjével. Ezzel a módszerrel készíti a mesterműveit. Mivel ez a mestermű csakis akkor lehet tökéletes, ha a tökéletes Igéből van. A legkisebb mocskok, szenny vagy behatás, és megtörik; azonban a menny és a föld elmúlnak; de az Ige örökké megmarad, sohasem törik meg. Emlékeztek, a gyémántcsiszolásnál egy tökéletes szerszám kell a megmunkáláshoz, akármi nem jó ehhez. Láttam, ahogyan a gyémántokat markoló emelte tonnástól a magasba, és ezután a gép leöntötte őket egy helyre. De nem, a gyémántok erre nem törtek össze. Azokat csiszolni kell.

¹¹⁰ Szóval, Ő ugyanezt teszi az Ő soha meg nem változó módszerével. Mi látjuk a Malakiás 3-ban, Isten ezt mondja: “Én Isten vagyok, és sohasem változok meg.” Nem tudja megváltoztatni a módszerét.

¹¹¹ Nos, ahogyan kezdte Ábrahámban... Az első Mestermű elesése után, Ábrahámban kezdte, egy alapon, a következő Mestermű megalkotását. Pünkösdi napján pedig egy újabb Mestermű megalkotását kezdte – az eredeti mag Igét. Mely az első Gyülekezetben kezdődött. Mi volt az? A mag Ige, a kinyilatkoztatott Ige, az az ígélet, mely kezdetben adva lett. Joel azt mondta: “És az utolsó időkben léssen, így szól az Úr, hogy kiöntöm Lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.” Ezt teszi majd az utolsó időkben – a két – az utolsó kétezer évben.

¹¹² Figyeljétek meg. És mindez az eredetiből indult ki. Ahogyan azt Jézus mondta: “Az Isten igéje Mag, melyet egy magvető vet el.” És Ő volt a Magvető. A Mag volt az Ige. És vegyük észre, hogy az elvetetlen maggal nem történik semmi. Bele kell ágyazódnia a földbe ahhoz, hogy újra termést tudjon hozni. És ez a Mag, az a tökéletes Gyülekezet, a földre hullott Niceaban, Rómában, amikor felekezet lett belőle.

¹¹³ Nos, történészek és ti, akik hallgatjátok majd ezt a kazettát, nyugodtan keressétek ezt ki, és döntsétek el, hogy így van-e. A gyülekezet meghalt Niceaban, Rómában, amikor dogmákat és hitvallásokat helyezett az eredeti Ige helyébe. Mi volt az? Isten megmutatta abban az első Gyülekezetben, hogy Ő Isten. Volt egy tökéletessé vált Gyülekezet; de a Gyülekezetnek, bármely más maghoz hasonlóan, bele kell hullania a földbe, és meg kell hálnia. Akkor beleesett a földbe, és elhalt, és elsorvadt.

¹¹⁴ Tudjátok, olvastam egy könyvet nemrég. Írt valaki egy – egy könyvet ezzel a címmel: *A csendes Isten*. Talán olvastátok ti is. Nem emlékszem, talán – talán Brumbach... Nem, nem ő – nem tudom pontosan ki a szerzője. De... nem emlékszem... a tanulmányomban megvan: A csendes Isten. Ez áll benne: “Isten a Sötét Korok kétezer évén keresztül csendesen várt, és soha a kisujját sem mozdította, amikor a hú mártírok besétáltak az oroszlanok ketrecébe, és amikor

elégették őket a rómaiak; végignézte a gyilkosságok ezer fajtáját; és látta, ahogyan a nőket meztelenre vetkőztetik, és szurokkal elégetik őket a hajuknál fogva.” Ne feledjük a rövid haj a rómaiaknál kezdődött. A keresztény asszonyoknak pedig hosszú hajuk volt. Így belemárthatták a hajukat szurokba, és meggyújthatták őket, majd miután megégtek – meztelenül, – az oroszlánok elé adták őket. És ez az író mondja azt is: “Hol van az az Isten? Ó, az ember néha olyan vak tud lenni! Nem látjátok, hogy annak a Magnak meg kellett halnia. Soha sem próbálta megszabadítani...?...őket. Ők győztesként mentek el! Vérezve és haldokolva, az életüket odaadva. Miért? Az Mag volt, bele kellett hullania a földbe, ahogy ezt az I János 12 mondja: A földbe esett gabonamagnak el kell halnia, és nemcsak elhalnia, de el is rothadnia. De azok közül a felekezetbeliek közül csak kevesen tudták, hogy az élet még mindig ott volt bennük.

¹¹⁵ Bár a gyülekezet önmagában a véres politikai vitának azon a tizenöt napos Nicea-i Zsinatán, mikor azok az arisztokraták bejöttek, és bele akarták építeni a nagy egyházi méltóságokat a gyülekezetbe... És próféták jöttek elő abból az ottani vadonból, növényekkel táplálkozva, és állati bőrökbe burkolózva, igazi próféták, és kidobták őket. Miért? A Magnak a földbe kellett hullnia. El kell halnia.

¹¹⁶ Meghalt a Sötét Korokban, lenni a sötét mocsokban. Azt hitték, hogy elpusztult. Tudjátok, hogy a János 12: 24-ben, Jézus azt mondja: “Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad.” És az első Gyülekezet volt az az újbóli megnyilvánulás, az a Menyasszony, az a Mag, az a megnyilvánult Ige, amely Niceaban, Rómában a földbe hullott.

¹¹⁷ Figyelj, te minden nemzetből való Gyülekezet, mindazok, akik hallják, koszos lettél; és az a kosz nem más, mint a felekezetek! Ott feszítették meg az Igét, és ott fogadták el a dogmákat. És a Sötét Korok száz meg száz évén keresztül az Ige ereje és megnyilvánulása el volt rejtve a világ előtt. Csak a katolicizmus uralkodott. Mindannyian tudjuk ezt a történelemkönyvekből. Csak a katolicizmus uralkodott.

¹¹⁸ De nem – nem rejthetünk el egy növekedésnek indult magot. Annak meg kell születnie. Miért? Mert a Nagy Szobrász munkálkodik rajta. Újra fel fog épülni. Tehát Ő – a Mag elhalt, az Ige.

¹¹⁹ Ha megnézzük Szent Pált, Pétert, Jakobot, Jánost, mindazokat, akik az Igét írták, és az a világ, melyet – az az Ige, amelyet leírtak élővé lett és megelevenedett. És Az élt. És mikor rájövünk arra, hogy ezek után elkezdett megérni, János elkezd leveleket írni. Miután olajban égették huszonnégy órán keresztül, száműzték Patmosz szigetére. De az Igének meg kellett jelennie, le

kellett íratnia azt. A Szentlelket nem bírták olajjal kifőzni belőle. Ezért ő megúsza. A munkája nem volt még befejezve. Természetes halállal halt meg.

¹²⁰ Polycarp, aki János tanítványa volt, tovább vitte az Igét. Polycarp után pedig Irenaeus jött. Irenaeus pedig, Istennek nagy embere, aki ugyanabban az Evangéliumban hitt, mint mi, “ Az Igének mindig igaza van!” Az egyház pedig próbálja kicsavarni azt.

¹²¹ Végül pedig eljött Nicea, Rómában. És ott a gyülekezet leesett a földre (St. Martin után), és megölték. Szent Martin ugyanabban a dologban hitt, mint amiben mi hiszünk. Ugyanazt hirdette: a Szentlélek keresztséget, a vízben, a Jézus nevében történő bemeztetést. Teljesen ugyanabban a dologban állt, mint mi, mivel próféta volt, és hitte Isten Igéjének a teljességét. Végül pedig keresztre feszítették őket, és elföldelték őket, és ott feküdtek évszázadokon keresztül, amíg meg nem rothadtak, az a külső mag. Azok az öreg testek egyszerűen elrothadtak. (Voltam San Angelo-ban a katakombákban, és láttam, hogy hol haltak meg, és a törött csontjaikat, meg mindent.) Végül elrothadtak egészen, amíg a csontjaik is elenyésztek, de az Élet mindig ott volt.

¹²² A gabonamag, mely beleesett a földbe a Nicea-i Zsinaton Luther Mártonban újra csírázásnak indult, bármely más kukorica vagy búzamaghoz hasonlóan. Miután a mag elrothad, kisarjad az élet. És Luther Mártonban is növekedni kezdett. Mindenek előtt mit csinált? Elutasította a Katolikus felekezetet, határozottan kijelentette, hogy az nem helyes; mivel azt mondta: “Az igazak hit által élnek.” Mi volt ez? Egy gyenge kicsiny Élet, mely elkezdett egy pár picit hajtást növeszteni. Azok voltak a lutheránusok. Igaz, hogy nem úgy nézett ki, mint az a gabona, mely a földbe került, de abból már az Élet kezdett el kiteljesedni.

¹²³ Azután kifejlődött a szár. Mi történt azután? A John Wesley napjaiban, mit csinált, amikor elkezdte hirdetni a megszentelődést? Az Igével maradt, és mit csinált az Ige? A lutheránusok megszervezték és megcsináltak egy szervezetet; így hát eljött az ideje, hogy törtéjén valami. A mestermű formálódott. Mit csinált? Mit csinált? Megtagadta az Anglikán egyházat, és úgy nőtt ki a reformációból, mint a kukorica virága, a címer. Mi ez? A magból Élet lesz, tovább növekedve.

¹²⁴ Nos, a szár nem hasonlít a maghoz, a címer sem.

¹²⁵ Tehát, pünkösdi testvéreink minden nemzetből, szeretném, ha figyelnétek; testvérem, ha ez az utolsó üzenet, melyet valaha is prédikálni fogok. Ez az én mesterművem. Megfigyeltétek, hogy amikor a gabona, a gabonamag, mely beleesik a földbe, amikor elkezd újra visszaalakulni gabonává...?